

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 460 · CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,80 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,75 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 1,50 €
5. oktobar 2012.

TRAGOM NESTALIH ZLATNIKA

★ **DOK HOLIDEJ** ★

460

Frenk Larami

**TRAGOM NESTALIH
ZLATNIKA**

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 460

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frank Laramy

THE TRAIL OF MISSING GOLD

Recenzija i adaptacija

Nikola Šimunović

Likovna obrada naslovne strane

Branislav Kerac

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 26. IX 2012.

Tržište: 5. X 2012.

CIP–Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82–31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija
Draginčić. – 1972, br. 1 –. – Novi Sad: Marketprint,
1972–, –21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o. Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy – THE TRAIL OF MISSING GOLD

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Nikola Šimunović

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Kovač u San Rafaelu je četiri dana popravljao kočiju. Već četiri dana traje i fijesta u gradu posle neuspeha pobune El Gata i grad je ličio na pravu ludnicu.

Dok Holidej, kockar, avanturista i lutalica stajao je pored prozora u hotelskoj sobi i posmatrao trg obasjan mesečinom.

Dole na trgu gvozdeni sanduk se još uvek nalazio na onom istom mestu gde je trebalo da obese Holideja. El Gato ga je spasio da ne visi na užetu pošto je trebalo da mu preda dva miliona u zlatu koje je poslato vozom predsedniku Meksika Perezu kao pomoć.

Međutim, podmukli kapetan Kastro je preduhitrio Doka Holideja. On je opljačkao voz, uzeo zlato i dao ih El Gatu. Tim zlatom El Gato je trebalo da plati ljude sa kojima bi kao pobednik ušao u Meksiko Siti. Ali, dva miliona u zlatu stigla su suviše kasno i više se nije mogao sprečiti slom pobune.

Ipak, ostala je jedna tajna. Gde su sada ti milioni u zlatu? Oni su nestali isto tako kao i kapetan Kastro koji ih je doneo El Gatu.

Samo je jedan čovek znao gde se novac nalazi. Kristijano Valverde, zvani El Gato! Međutim, on je uporno ćutao. I, verovatno nikada neće odati tajnu sakrivenog blaga. Možda je to njegova poslednja osveta! On se sada nalazio u gradskom zatvoru. Bio je strogo čuvan. Možda je tog trenutka stajao iza zatvorskog prozora i gledao u čelični kavez kojim će, kad svane, biti prebačen u Meksiko Siti. Kao neka retka zver! Užasno putovanje. Trajaće više nedelja.

Narod Meksika moraće sopstvenim očima da vidi da je priča o ustanku koji je vodio El Gato završena. To je zaista bio kraj pobune.

A milioni u zlatu?

Dok Holidej je odlučio da ih se ponovo domogne. Njega je federalni šerif Vajat Erp ovlastio da kao predstavnik vlade zastupa interes države i da izvrši zadatak koji mu je poveren.

Bio je već više puta kod El Gata da bi otkrio tajnu sakrivenog novca. Međutim, nije ništa saznao. El Gato je ćutao kao zaliven.

Iza njegovih leđa se otvoriše vrata. Dok se okrenuo.

Na vratima su stajala dva odvratna tipa koje je Dok već bio zaboravio: Frost i Jang. Njegova dva smrtna neprijatelja. U rukama su držali revolvere čije su cevi đavolski opasno bile uperene u Doka.

Pokušao je da se osmehne. Međutim, to mu ipak nije nije uspelo. Tipovi su ga posmatrali zadovoljno i cerili se pakosno.

* * *

Dokov pogled se najpre zadržao na grubom Frostovom licu. Zatim je pogledao u Jangov revolver. Taj bandit držao ga je u levoj ruci. Desnu ruku mu je Dok razmrskao ranije hicem iz revolvera.

Dok je primetio mržnju u Jangovim očima. Međutim, već je bilo kasno da se maši svoga kolta. Pre nego što bi uspeo da ga se domogne morao bi da krene na daleki put bez povratka.

– Halo, ti prokleti kicošu! – ciknu Frost. – Ono u El Pasu bilo je jako gadno, zar ne?

– Jeste, ali ja sam ipak ovde – reče Dok. – Vaš trik nije bio loš. Šerif Vudson je već držao uže pripremljeno za moj vrat međutim, nije uspeo da me obesi, kao što vidite.

– Što se nije dogodilo, stići će te kasnije – rugao se Jang.

Dok se čudio tome zašto ti banditi ne pritiskaju obarače. U restoranu je

galama. Njihovi pucnji se verovatno ne bi ni čuli.

– Šta je sa onih dva miliona u zlatu, hombre? – upita Frost.

Dakle, to je bio razlog njihovog dolaska. Oni se još uvek nisu odrekli nade da će se dokopati tog bogatstva.

Dok odmahnu glavom.

– Bolje je da to pitanje postavite El Gatu – promrmlja on. – On će se jako obradovati da ponovo vidi vaša lica. On jedini zna gde su zakopani sanduci sa zlatom.

– Tebe su ovlastili za predstavnika vlade, zar ne? – ciknu Jang. – Ti treba da tražiš novac.

Holidej bez reči sleže ramenima.

Frost se osmehnu.

– Mislim da bismo mogli da ti pomognemo u traženju izgubljenog zlata – zabrunda on.

Znači, nisu želeli da ga pošalju na onaj svet! Bar zasada. Dok se osmehnuo.

– Zašto mi to odmah niste rekli? – upita on. – Svaka pomoć u traženju zlata biće mi dobrodošla. Sada možete mirno da vratite svoje topove u futrole.

– Ja tebi verujem isto koliko i kobri koja se obavila oko moje noge – frknu Frost.

Malopre su zastali, ali su ipak vratili revolvere u futrole. Vrata koja su se zatvorila iza njih sada su odjednom

poletela unutra. Udarila su Frosta u leđa. On je posrnuo.

Jang se munjevito okrenuo. U njegovoj ruci se već nalazio revolver. Mora da je dugo vežbao, jer sada je sa levom rukom bio isto tako brz kao ranije sa desnom.

Konobar koji je donosio brendi nije ni slutio šta se u sobi događa. Kada je otvorio vrata, ugledao je dvojicu revolveraša. Iz ruku mu je ispala boca sa brendijem.

Ovog puta Dok je bio brži od Janga. Potegao je svoj kolt.

– Baci oružje, zmijo! – viknu on.

Jang opsova gadno. Pustio je svoj revolver da padne na pod. Konobar je potrčao kroz hodnik.

– Morate se izgubiti odavde dok je vreme – reče Dok oštro. – Uskoro će ovde biti vojnika kao mrava. A onda ću se ja pobrinuti o tome da vam stave omču oko vrata.

– Kučkin sine! – grmnu Frost.

– Videćemo se ponovo, to ti ja obećavam.

Dok se isceri i pogleda u otvorena vrata.

Frost i Jang su se potrudili da što pre „uhvate maglu”.

Napolju se začuše pucnji. Dok u dva koraka, hitro priđe prozoru.

Iz senke kuće u kojoj se nalazio zatvor pojavili su se mračni likovi. Uzjahali su konje koje je Dok još ranije primetio.

Pucnji prestadoše. Jahači su nestali u tami.

Dok je čuo nekoga kako viče – Pobegao je! El Gato je umakao...

* * *

Bio je to već drugi dan kako su vojnici generala Sančeza i generala Mendoze ušli u grad.

Džudi Vajt, ljubavnica El Gata na vreme je shvatila „mig sudbine” i promenila stranu. Kada su se pojavili vojnici ona je počela da viče i žali se na El Gata. Bacila se oko vrata generalu Mendozi. Računala je, ako postane njegova ljubavnica da će se, svakako izvući iz ove nezgodne situacije.

Sada je u glavnoj ulici San Rafaela ugledala nekog bedno obučenog Meksikanca koji je kao slučajno prešao na drugu stranu ulice. Ipak je to bilo jako upadljivo i Džudi je bolje zagledala čoveka.

Ni duboko navučeni sombrero mu nije pomogao. Džudi ga je prepoznala.

Bilo joj je potrebno samo nekoliko brzih koraka i ona ga je sustigla.

– Zašto tako žurite, kapetane Kastro? – upita ona podrugljivo.

Kastro je bio kapetan iz armije generala Ramosa koja je trebalo da obezbedi siguran prevoz zlata vozom iz Vašingtona u Meksiko Siti. Kastro je celog svog života bio kockar. Veći-

nom je gubio. Ovog puta je sve svoje karte stavio na El Gata da će biti budući predsednik, ali ni sada nije imao sreće. On je bio taj koji je dao El Gatu dva miliona, da bi oni kasnije nestali bez traga. Degradiranje, sramno izbacivanje iz armije, a verovatno i vešala, to je bilo ono što ga očekuje ako ga budu uhvatili. Dosad je imao sreće i niko ga nije prepoznao u ovom jadnom meksikanskom odelu.

Kastro se uplašio. Ta prokleta žena ga je prepoznala mada je izgledao sasvim drugačije. Bilo je potrebno samo da vikne i on će biti otkriven, jer svuda unaokolo nalazili su se vojnici.

Njegova ruka kliznula je ispod ponča. Uhvatio je revolver.

Nastavio je da korača dalje. Međutim, znao je da je sve to besmisleno. Ako Amerikanka vikne on će uskoro biti opkoljen. Vezaće ga i odvesti pod vešala. Bilo mu je jasno da drugo ništa ne može očekivati.

– Dođavola! – čuo je Kastro kako Džudi Vajt viče za njim. – Nemojte juriti tako brzo kao da ste poludeali. Stanite. Želim da razgovaram sa vama.

* * *

Kastro je obukao svoju kapetansku uniformu, jer je to bio deo plana. Džudi ga je nagovorila da prihvati njen plan.

Kada je zakucao na zatvorena vrata dežurni narednik je promolio glavu kroz prozorče.

– Nadam se da me taj momak neće prepoznati – promrmljao je tiho Kastro.

Pored njega je stajala Džudi Vajt. Ostali su se nalazili u senci tako da se nisu mogli videti.

Neki nepoznati kapetan! – pomislio je narednik. Ali, tada je ugledao ženu pored njega. Bila je to Amerikanka koja je grejala krevet generala Men-doze!

Sve sama krupna riba! Narednik je imao oči samo za lepu plavu Amerikanku. Zavideo je generalu. A, nije bio on jedini.

Džudi Vajt je bila ta koja je svojim osmehom razoružala narednika tako da nije ni pitao za lozinku već je odmah otvorio vrata.

A onda je đavo uzeo igru u svoje ruke. Sve se dogodilo dok se okom trepne.

– Svi tamo uza zid i ruke uvis! – ciknu Kastro. Sa revolverom u ruci, držao je stražara u mat poziciji.

Puče i prvi pucanj. Bio je to vojnik koji je čuvao stražu ispred zatvorske ćelije u kojoj se nalazio El Gato.

Jedan od Kastrovih momaka pade kao da ga je grom pogodio, a zatim nastade pucnjava.

Narednik je dobro znao šta mu sleđuje ako ovim ljudima pođe za rukom da oslobode El Gata. Morao je da rizikuje sve!

Kastro povuče obarač. Olovo je uletelo u narednikove grudi.

Džudi Vajt nije obraćala pažnju na pucnjavu. Kada je stražar ispred ćelije posrnuo i pao, potrčala je prema gvozdenim šipkama.

Osmeh na njenom licu kao da je bio iscrtan slikarskim bojama. Ukočen i lažan! El Gato je to dobro primetio.

– Oh, Kristijano – reče ona tiho. – Znala sam da ćemo uspeti, dragi. Brzo! Napolju su već spremni konji. Moramo da bežimo što pre!

El Gato mahnu rukom.

– Donesi ključ od ćelije – reče on hladnim glasom. – Eno ga tamo pored vrata u predsoblju.

Pucnji se više nisu čuli. Cela straža je već bila sređena. Neki vojnici su se preselili na onaj svet, a neki su ležali ranjeni na podu.

Džudi je otključala vrata gvozdenog kaveza.

Kapetan Kastro se pojavio u prostori. Iscerio se.

– Živeo predsednik Valverde! – ciknu on. – Neka živi Meksiko! Živeo El Gato!

El Gato se namrštio.

– Ljut sam – promrmlja on. – Dovolili ste da tako dugo čekam.

El Gato se u hodniku osvrnuo unaočulo.

Neke od momaka sa kojima je došao Kastro on je već poznavao. Tu je bio poručnik Rivas, pa narednik Korte. Na tu dvojicu je mogao ranije da

se osloni bez ikakvog razmišljanja. Međutim, da li može i sada?

Valverde je nabrao čelo. Sumnjao je. Razlog da nikom ne veruje bila je i Džudi. Možda je prema njoj bio nepravedan?

Narednik Korte ga je gledao užarenim pogledom. Bar jedan u koga je mogao da veruje, pomislio je Valverde. Uzeo je jedan od revolvera koji su se nalazili na podu. Bilo mu je jasno da će uskoro saznati šta mu se sprema. Možda je on samo zarobljenik ovih ljudi!

Međutim, niko nije rekao ništa. U srcu El Gata počela je da tinja nada.

– Požurite, generale – navaljivao je Kastro. – Sigurno su se čuli pucnji.

Skočili su u sedla. Kastro je jahao na čelu.

Ubrzo su nestali u noćnoj tmini.

Plan je izgleda bio dobro pripremljen.

Pošto su prošli pored nekoliko kuća, Kastro je skrenuo u jednu usku kamenitu ulicu i ubrzo su galopirali preko jedne peskovite ravnice prema brdima.

Bilo je to u isto vreme kada je Dok istrčao iz stražarnice.

– Ima mrtvih i ranjenih! – viknu on. Pogledao je pogođene i video da su neki živi – Zovite lekara, ljudi! El Gato je pobegao!

Kao prvi pojavio se general Hoze Ramos. Psovao je.

– Kako je to moglo da se dogodi! – vikao je i mahao rukama. Nije

nazivao Doka „gringo”! Čudno, jer general Hoze Ramos je bio poznat kao ogorčeni neprijatelj svih Amerikanaca. On se još uvek nije pomirio s tim da mu je Dok umakao i da tom lepom, elegantnom čoveku nije stavljena omča oko vrata. I, kako se Doku činilo, general mu nije vero-
vao. Nisu svi bili mrtvi kada je Dok ušao u stražarnicu. Jedan vojnik je doviknuo.

– Dovedite sveštenika! Ovaj ovde pored mene kao da je krenuo na daleki put bez povratka i želi da se uspovedi.

– U redu, dovešćemo sveštenika, amigo – reče Dok. – Međutim, pre toga ćeš morati da nam kažeš ko je izvršio ovaj napad.

Dok je poslao jednog čoveka da dovede sveštenika.

Čovek na umoru gledao je ukočeno u Doka.

– Kapetan Kastro – promrmlja on. – Ja sam jedan od njegovih ljudi. Mi smo sanduke iz voza...

Izgubio je dah za trenutak, ali je zatim nastavio.

– I Amerikanka, senjor...

Sveštenik je stigao tri minuta kasnije. Čovek je već bio izdahnuo.

– Dakle, opet taj đavolski Kastro! – grmeo je general Ramos.

Kada je general Mendoza ušao unutra ličio je na nekog potpuno slomljenog čoveka kome su kola krenula nizbrdo.

Mučila ga je pomisao na to da je baš ta Amerikanka koju je tako toplo prihvatio u svoje naručje učestvovala u zaveri!

Dok je posmatrao Mendozu sa strane. General je bio ružan. Džudi Vajt je sigurno imala razloga zašto je le-
gla pored ovog „smrdljivog jazavca” u generalskoj uniformi.

Poslednji je ušao general Sančez.

On nije gubio mnogo reči na preko-
re već je odmah izdao naređenja.

Uskoro će vojnici krenuti da u noćnoj tmuni traže begunce.

– Zašto se vi tu movate umesto da nešto preduzmete? – viknu general Ramos i pogleda ljutito u Doka.

– Sve u svoje vreme, generale – od-
vрати Dok mirno. – Mnogo ih je koji jašu unakolo i uništiće tragove. Ja ću sada da prilegnem. Nema nikakvog smisla tražiti pre nego što svane. Laku noć, generale.

Hoze Ramos je gledao za njim kao da ne veruje u ono što je čuo. Taj pro-
kleti Amerikanac ga užasno nervira. Međutim, on je ovlašćen od strane vlade Sjedinjenih Država i ne bi bilo dobro ako bi ga obesio na sledeće slobodno drvo. Moraće svakako da se dogovara s njim.

Kada je Dok otvorio vrata hotelske-
sobe u kojoj je boravio već nekoliko dana, primetio je odmah dvojicu tipova koji su sedeli za stolom.

Frost i Jang. Cerili su se.

Pošto se u njihovim rukama odjed-
nom stvoriše revolveri čije cevi se

đavolski opasno okrenuše prema Dokovim grudima, Dok se odlučio da ne reaguje.

II

Kada su izašli iz ravnice, Kortež je preuzeo vođstvo. Narednik je poznao ovu oblast kao svoj džep. Svaku stazu, svaki kamen. Pre toga su zastali.

Džudi Vajt se okrenula prema El Gatu.

– Ti si onda odjahao u noć sa sanducima zlata i vratio si se u zoru, Kristijano – reče ona. – Bez sanduka, dragi. Dakle, zlato mora da se nalazi negde ovde, u blizini.

El Gatu je ranije bilo dovoljno da pogleda u Džudi Vajt i ona bi ućutala, sada više nije bilo tako. Možda je to zavisilo od njegovog trenutnog položaja? Da li je on sada zarobljenik ili je ponovo šef? U svakom slučaju, njegove oči više nisu mogle da utiču na devojkicu.

Džudi Vajt je rukom pokazala mazge.

– Uzećemo sanduke – objasni mu ona. – Ponećemo zlatne dolare i sakrićemo se u brdima. Tvoja pobuna protiv Pereza nije propala, dragi. Mnogi su se povukli u brda i spremni su da ponovo zapale plamen koji će ti doneti pobjedu. Međutim, za to ti je potrebno to američko zlato, Kristijano.

Pogled El Gata je ostao hladan, a na njegovom licu se nije moglo niko videti šta misli.

Nešto mu je u dubini duše govorilo da ova „plava veštica” želi da ga navede na tanak led i da mu skine glavu sa ramena. Naravno, pošto se prethodno domogne zlata. Čak su i vrapci na granama znali da on neće uspeti da umaršira u Meksiko Siti kao pobednik i da će srušiti predsednika Pereza, sa njegovog trona.

El Gato je ćutao. Lice plavokose Džudi Vajt je pocrvenelo od ljutine. Ipak, uspela je da se savlada. Jako dobro je poznavala El Gata. Morala je najpre da prede kao mačka oko tog nitkova da bi on postao poslušan. I, njoj će to uspeti. Sigurno. Ipak, bilo je jako malo vremena. Gonioci su im verovatno već bili za petama.

Džudi je bacila pogled nazad u dolinu kroz koju su prošli. Bilo je mirno. Ni traga od nekog jahača.

– Da, generale – reče Kastro. – Senjorita je u pravu. Mi moramo da uzmemo sanduke sa zlatom i zatim da potražimo neko sigurno sklonište u brdima dok se sve ne smiri.

Kastro je još uvek na sebi imao kapetansku uniformu regularne armije.

El Gato ga je gledao smrknuta lica.

– Skinite te proklete „krpe” sa sebe, ne mogu više da ih gledam – frknu on.

Bilo je to sve što je rekao. Ne, on nije hteo da oda tajnu gde se nalazi sakriveno zlato.

Džudi i Kastro neprimetno pogledaše jedno u drugo. Oboje su bili ljuti kao risovi. Mislili su isto. Tajnu treba isterati batinama iz El Gata.

* * *

Frost nasu čašu brendija i pruži je Doku. Njegov i Jangov revolver bili su dovoljna garancija da Dok ne može ništa da uradi i uživali su u tome.

Dok mirno prihvati čašu i ispi je u jednom gutljaju.

– Izvadi polako svoj revolver i stavi ga na sto, momče – naredi Frost i isceri se. – Ali, nemoj pokušati da izvedeš neki trik. Ako to uradiš onda je to ravno samoubistvu. Jasno?

Nije to ni morao da kaže. Doku je bilo jasno u kakvom gadnom sosu se našao. Zato je i uradio onako kako su mu naredili. Sa dva prsta izvadio je lagano kolt iz futrole i stavio ga na sto.

– Hoćeš li još jednu čašicu, amigo? Izgleda da si jako nervozan – podmevao se Jang.

Dok je pogledao u kožni povez na donjem delu njegove desne ruke.

– Da li su ti odsekli ruku? – upita on. Jangovo grubo lice se namršti.

Umešao se Frost.

– Nemoj vući đavola za rep! – viknu ljutito. – Zar hoćeš po svaku cenu da ti on smesti kuglu u tu tvrdu lobanju, ti kučkin sine?

– Vi ćete to svakako učiniti – odvrati Dok mirno. Ne, on se nije bojao smrti. Prozreo je njihovu nameru. Hteli su da ga vide kako drhti od straha.

– Varaš se, prijatelju – reče Jang.

– Mi nemamo nameru da te pošaljemo na onaj svet.

Dok ga je zbunjeno gledao. Shvatio je da stvarno bar u ovom trenutku nije u opasnosti da bude upucan. Jer, sigurno im je bio potreban.

– Hoćemo da ti ponudimo jedan posao, Dok – osmehnuo se Frost. – Posao koji će ti se dopasti.

Izvadio je metke iz doboša njegovog kolta. – Evo, uzmi – nastavi on podrugljivo. – Čovek kao što si ti ne može da se šeta unaokolo bez revolvevera.

– Naspi mu još jednu čašicu – reče Jang i isceri se. – To će mu pomoći da se seti nekih stvari.

Dok nije uzeo brendi. Čekao je da sazna šta ovi probisveti žele od njega.

– Dakle, posao. Želiš li da saznaš o čemu se radi? – upita Frost. Ispraznio je čašu koju Dok nije ni dodirnuo.

Dok potvrdno klimnu glavom.

– Koliko je nama poznato, ti si predstavnik vlade – rekao je Frost. – Savezni maršal te je poslao da pronađeš zlato koje je vlada Sjedinjenih Država namenila Perezu i koje je prigrabio za sebe ono kopile El Gato.

Dok klimnu glavom. Njih dvojica su se zadovoljno osmehnuli. Kod čoveka ovakvog kova nikad se nije znalo šta sledećeg trenutka može uraditi, čak i kad mu je revolver prazan.

– Dobro – promrmlja Jang zadovoljno.

– El Gato je negde u blizini sakrio sanduke sa zlatom – prekide ga Frost i pogleda u Doka. Dok ponovo klimnu glavom.

– Naravno, postoji mogućnost da su se tih sanduka domogli oni koji su oslobodili El Gata iz zatvora i...

Holidej odmahnu glavom.

– Ne – reče on odlučno. – El Gato ne veruje nikome. Sumnja u svakoga. Uvek je bio takav, a pogotovu sada. Dva čoveka su ga zbunjeno gledali.

– Znači ti veruješ da El Gato nikom nije odao tajnu gde se nalazi zlato? – upita Frost.

– Ja mislim da on ćuti – odgovori Dok. – Džudi Vajt je bila među onima koji su ga oslobodili iz zatvora. A ona se obesila o vrat generalu Mendози. To joj Valverde neće oprostiti, osim...

Prestao je da govori.

– Osim ako se njih dvoje nisu već ranije dogovorili i da je oslobađanje El Gata već unapred bilo planirano.

– A ko može tvrditi da nije bilo baš tako? – brundao je Frost.

Dok sleže ramenima.

– Ja tako mislim – promrmlja on.

– Naravno, sasvim je moguće da se ja varam.

– Čemu služi ovakav beskoristan razgovor? – prosikta Jang ljutito.

Frost klimnu glavom.

– Jang je u pravu – progundao je on. – Mi u stvari ne znamo šta se u međuvremenu dogodilo. Ili su oni izneli sanduke iz skrovišta i odneli ih gore u brda ili pak zlatni dolari leže negde tu, u blizini San Rafaela. Naravno, zakopani u zemlji. Šta ti misliš, Dok?

– Čini mi se da može biti baš tako – odvрати Dok zamišljeno. Primetio je da su njih dvojica ljuti na njega, ali se nije uzbuđivao.

– Mi ćemo se dokopati miliona! – ciknu Jang. – A ti ćeš nas voditi, Dok! Niko u tome ne može da te spreči. Uostalom, tvoj jedini zadatak ovde u Meksiku je da pronađeš sanduke sa zlatnim dolarima.

– Ti sada imaš na raspolaganju jednu celu grupu momaka, gazda – obavesti ga Frost i osmehnu se.

– Tu smo nas dvojica i još četiri naša prijatelja koje smo slučajno sreli. Ili ćemo pronaći zlato u skrovištu, ranije ili kasnije, ili ćemo morati da krenemo u poteru za tom vašljivom bandom koja je odnela zlato i oduzećemo im ga. Zatim delimo dolare i nestajemo preko granice. Tajno, tiho kao pramen magle u jesenjem jutru. Slažeš li se, gazda?

– Zar vi mislite da ja imam nameru da te dolare u zlatu predam Meksikancima? – upita Dok tobože zainteresovan za saradnju.

– Pa to nam je poznato – promrmlja Frost. – Međutim, sam nećeš uspeti da to ostvariš, prijatelju. Sada imaš jednu dobru ekipu!

Jako dobra, pomisli Dok. Oni će se poubijati između sebe čim budemo našli zlato. Olovo će sigurno stići mene kao prvoga.

– Da nazdravimo i popijemo po jednu, prijatelji! Za srećan početak i uspeh onoga što smo naumili!

* * *

Možda će Kristijano pre dozvoliti da ga ubiju, pomisli Džudi Vajt. Ipak, život u gvozdenom kavezu kao da ga je omekšao. Džudi je uvidela da će teško uspeti. Međutim, treba pokušati. Kada budu tamo gore u brdima...

– Konjanici! Eno ih dolaze ovamo! – ciknu poručnik Rivas. ,

Pokazao je rukom prema dolini. Bile su to samo tamne tačke koje su se pokazale na mesečini. Ali, te đavolske tačke su postajale sve veće i veće.

– Karamba! – viknu Kastro. – Prokleti banditi! Moramo dalje.

Viknuo se u sedlo.

Džudi Vajt je opsovala. Grubo i prosto za jednu damu.

El Gato se osmehnuo. On je primećio kada su Džudi i Kastro krišom izmenjali poglede. Bio je siguran da će njih dvoje na silu pokušati da od njega saznaju tajnu sakrivenog zlata. Međutim, radije bi dozvolio da ga ubiju nego da im oda gde se nalaze

sakriveni sanduci. U svakom slučaju sada mu je bilo jasno da je zarobljenik. Samo zbog zlatnih dolara, oni su prihvatili rizik da ga oslobode iz zatvora. Nije im ni na kraj pameti palo da pobuna treba ponovo da se rasplamsa i da „vatra” zahvati celu zemlju. Bili su to likovi koji nikada nisu bili dostojni ni toga da mu čiste cipele.

Jahali su kroz jedan kanjon. Ako na kraju nema izlaza naći će se u opasnoj klopci. Međutim, verovali su Kortezu. On se ovde zaista snalazio kao u svojoj rođenoj kući.

Kanjon je uskoro postao širi. Vodio je prema kamenitim brdima. Oni nisu ostavljali nikakve tragove. Goniocima će biti jako teško da otkriju gde su prošli.

Dan je polako najavljuvao svoj dolazak. Bilo je svetlije.

El Gato je pogledao unaokolo. Posmatrao je lica ljudi. Neke od tih momaka je negde već video, ali nije znao gde.

Ipak, setio se. Ti ljudi su došli sa Kastrom kada se on pojavio sa sanducima zlata u San Rafaelu. Oni nisu samo dezertirali kao kapetan Kastro nego su i opljačkali voz. Ako ih uhvate biće obešeni. El Gato se osmehnuo. Znači, i ti ljudi jašu za svoj račun kao i on.

U podne su se zaustavili ispred jedne visoke stene da odmore. Konji su

bili umorni. Ljudi su bili umorni. El Gato se obratio Kortezu.

– Kuda nas vodiš, naredniče? – upita on. Korteze se ukrutio.

– Znam jedno skrovište – reče on.

– Tamo nas niko ne može pronaći, generale. Ako ovako budemo jahali, bićemo tamo pre nego što se smrknemo.

Džudi Vajt i kapetan su ćutali. El Gato je primetio njihove ljutite poglede koji su bili upućeni njemu. Nadali su se da će biti toliko glup da im veruje! Bilo mu je jasno da će on lično ležati koju stopu ispod zemlje kada se oni domognu zlata. A sigurno će ukloniti sve tragove.

– Bojim se da je to velika greška što nismo uzeli te sanduke sa zlatom, Kristijano – oglasi se Džudi Vajt. Ona je izgleda promenila svoju taktiku. Nežno je pomilovala rukom El Gata.

Kristijano Valverde je ćutao. Još pre nedelju dana on je hteo da je se otarasi i da je preda svojim ljudima kao neku živu igračku.

Znao je kako bi se obradovali kada bi se domogli lepe Amerikanke! Međutim, tu je bio i Kastro. On bi sigurno branio Džudi.

Dugo godina se Valverde uz mnogo napora probijao do čina kapetana. Tamo u garnizonu na „kraju sveta” naučio je da bude lukav i podmukao. Kasnije je sebe proglasio za generala.

El Gato se osmehnuo lepoj Džudi.

– Nikada ti to neću zaboraviti, slatka moja devojčice – reče on.

– Ni tebi, ni Kastru. Spasili ste mi život. Osim toga učinili ste to da ne doživim veliku sramotu. A sada ćete mi sigurno pomoći da oslobodimo Meksiko.

Nije je poljubio. Jer, ona je bila otrovnica koju bi trebalo pogaziti čizmama u pesku. A on bi to sigurno učinio. Ipak, morao je da sačeka pravi trenutak.

Jahali su dalje, sve više uz strmine zatalasanih brda.

– Neće proći ni jedan sat, a mi ćemo stići do našeg cilja, generale – doviknuo je narednik.

Kada je El Gato pogledao Korteza, učinilo mu se da je sve kao i ranije. Moram ga unaprediti u kapetana, razmišljao je on. Ali, za to ima još dosta vremena. Kapetanu je potrebno dosta vojnika, a njih nije bilo.

– Indijanci! – viknuo je neko. – Sto mu gromova, pa to su zaista crvenokošci.

Kastro je već bio zaustavio svoga konja na jednom peščanom brežuljku.

Da, bili su to Navaho indijanci. Tako daleko na jugu mogli su se sresti tek u poslednje vreme. Oni su se iselili preko granice u Meksiko da bi izbegli istrebljenje.

– Ima ih tridesetak – promrmlja Kastro. – Imaju puške.

Tamo na ivici peščanog brega čekala ih je smrt. To su znali svi.

– Sjašite! – viknu Kastro. – Odlazite u zaklon. Oni dolaze.

* * *

Tri odvratna lica. Doku Holideju je bio dovoljan samo jedan pogled pa da shvati s kim ima posla.

Vin je bio džin od čoveka sa osmehom kojim bi i usred dana mogao da plaši decu. Bio je gluplji nego što bi se po njegovom izgledu moglo zaključiti.

I Mek Lin je nasuprot ovom gorostasu bio niskog rasta, ali zato čvrst i snažan. Stalno se cerekao.

Treći čovek zvao se Slim. Bio je neugledan i za njega čovek ne bi dao ni pet centi. Međutim, takvi često mogu biti najopasniji i Dok je posebno motrio na njega.

Iza njih bio je još jedan čovek. Zvao se Poker Fred. Dok je njega već više puta sreo, mada nikada za kockarskim stolom. Njegovo pravo ime niko nije znao. On je bio kockar i znao je sve trikove sa kartama. Visok i vitak, a uz to još i lepog lica i bujne kose on je ne samo privlačio poglede devojaka nego su se one prosto lepile za njega. Tome su doprinosili tanki brkovi i lepe obrve. Zavodnik kakav se retko sreće. Međutim, Dok je znao da je u mnogim državama bila raspisana poternica za njim. Ne samo zbog varanja na kartama već i zbog ubistava. Naravno, on je tvrdio da je uvek pucao samo u nužnoj odbrani. Ipak, Poker Fred nikada nije

sačekao sudsku raspravu već je nestajao bez traga i glasa. Izgleda da nije verovao pravnicima.

– Halo, amigo – reče Poker i dodirnu rukom ivicu svoga šešira. Nosio je „stetson” sa srebrnom ivicom koji je koštao bar pedeset dolara. Mora da ga je dobio na kockanju ili ga je ukrao, pomisli Dok.

– Samo si mi još ti nedostajao – reče Holidej i namršti se. – Ovog puta će to biti đavolski opasna igra, amigo. Igra bez trikova i lažnih karata. Nema varanja, opominjem te na to.

Poker Fred sleže ramenirna.

– Čini mi se da si u pravu, gazda – promrmlja on. – Međutim, šta mi je drugo bilo preostalo? Prešao sam srećno preko granice i to na vreme. Čovek ipak mora od nečeg živeti, zar ne?

Dok odmahnu rukom.

– Da li si nekad pokušao da živiš od poštenog rada? – upita on.

– Od...od čega? – iznenadio se Poker Fred. On je gledao u Doka kao da nije razumeo nijednu njegovu reč.

Dok mu je okrenuo leđa uveren da uzalud troši reči. Sada ih je bilo sedam. Bar dvojica su želeli njegovu smrt. Frost i Jang, sigurno. Verovatno i neko od ostalih.

Dok su jahali preko mirnog trga iz zgrade banke na suprotnoj strani izašao je general Hoze Ramos koji se tu bio smestio. Kada je primetio Doka mahnulo mu je da dođe.

– Ko su ovi ljudi? – upita general i namršti se.

Svi su bili Amerikanci i to je bio dovoljan razlog da budu sumnjivi u generalovim očima.

– Moja družina, generale – objasni Dok. Njegovi koltovi bili su prazni. Iza njega nalazili su se Jang i Frost. Jako lako mu se moglo desiti da dobije metak u leđa.

– Gde ste našli ove ljude?

– Doveo sam ih sa sobom.

– Zar vam meksički vojnici nisu bili dovoljni, senjore? – frknu Ramos.

– Zbog sporazumevanja, generale – odvrati Dok. – Znate šta hoću da kažem? Ja ne razumem Meksikance.

Bila je to laž, jer Dok je govorio odlično španski jezik. To je znao i general Hoze Ramos.

– Da li ste naišli na neki trag El Gata? – upita Dok. Bilo je to čisto ruganje. General Ramos se namrštio.

– Još nismo – promrmlja on. – Ali, ja sam siguran da će nam to kopile uskoro pasti šaka. A kuda ste se vi uputili, senjor?

General Ramos je primetio da su Dokovi ljudi opremljeni za dugo ja-hanje.

– Tražimo sanduke sa zlatom, generale. Zato sam i došao ovamo.

– A El Gato? – frknu general. – Zar nije bolje da učestvujete u poteri za njim?

Dok se osmehnu.

– Zašto, generale? Pa vi sami kažete da će vaši vojnici brzo uhvatiti to kopile.

General Ramos je mračnim pogledom otpratio Amerikance koji su nestali iza ugla ulice na drugoj strani trga. Možda je najbolje da se za njima pošalje jedna četa vojnika, pomisli on. Ti tipovi su mu se dopadali isto tako malo kao i Dok. Jer, šta onda ako oni pronađu sanduke sa zlatom i uhvate maglu?

– Taj nitkov mi gadno smrdi – pro-sikta Frost. – Verujem da će poslati četu vojnika da nas posmatraju.

– U to ne treba sumnjati – oglasio se Poker Fred. – Da sam na njegovom mestu i ja bih to učinio.

Osmehnuo se.

To je stvarno lep čovek, pomisli Dok. Nije onda ni čudo što žene trče za njim i nude mu se.

– Na šta vi stavljate svoju kartu? – upita Dok. – Da li vam je jasno da će nas odsada uvek pratiti senka. I, ako pronađemo zlato Ramosovi vojnici će nam ga uzeti.

* * *

Indijanci su galopirali u početku polako, a zatim sve brže i brže niz peskoviti breg. Čuli su se njihovi ratnički poklici.

Džudi Vajt je čučala iza kamenja pored El Gata.

– Sa tvojim prokletim zlatom bi se verovatno mogli otkupiti i skinuti sa

vrata onu razuzdanu gomilu – pro-
sikta ona.

Valverde nije ništa odgovorio. Bilo
mu je dovoljno da Amerikanku po-
gleda prezrivo. Ona nije ništa znala
o Navaho indijancima i o njihovoj po-
sebnoj sklonosti da ubijaju one koji
nisu njihovi.

El Gato je posmatrao lica ljudi
iskrivljena od straha. Oni treba nje-
ga da ga brane. To što su Indijanci
bili tri puta jači, ipak nije bio razlog
da premru od straha.

Oglasiše se prvi pucnji.

– Ne pucajte još! – grmnu Kastro.

– Sačekajte da priđu bliže!

Ipak je ovo bolje nego da me voze
kočijama kroz ceo Meksiko, pomisli
El Gato. Zatim bi me obesili. Među-
tim, smrt je smrt, a on nije hteo da
umre.

– Pali! – komandova Kastro.

Komanda je bila mirna i tačna. Me-
đutim, to nije mnogo uticalo na nje-
gove ljude. Mnogi od njih u brzini su
promašili cilj. Neki Indijanci su pali
s konja, ali ih to nije zabrinulo. Na
svu sreću i oni su gađali loše. Ipak,
već u samom početku pogodili su
dvojicu Kastrovih momaka. Jednog u
grudi, a drugi je bio okrznut olovom
u rame.

– Sto mu gromova, nišajte tačnije
ili ćete biti skalpirani! – riknu Ka-
stro i ponovo obori jednog Indijanca
sa ponija. Bio je to čovek koji se na-
lazio na sredini grupe i nosio perje
poglavice.

Izgleda da je Kastro postigao pun
pogodak. Indijanci su okrenuli konje
nazad i pbegli.

– Oni će sigurno doći ponovo – re-
kao je poručnik Rivas.

Kastro se pobrinuo da se ukaže
pomoć čoveku koji je lakše ranjen.
Drugi momak sa olovom u grudima
je izgleda već krenuo na daleki put
bez povratka. Njemu nije više bilo
spasa.

El Gato je računao hladno. Jedan
od njegovih vojnika ostao je u San
Rafaelu. Na umoru. Sada ovaj ovde.
Ostalo ih je još samo šest. Tu je bio
i Kastro, zatim Kortezi i Rivas, znači
ukupno devet. Ako računa i sebe ima
ih deset. Od toga jedan je ranjen, bez
obzira što nije teško.

El Gato je prebrojao Indijance koji
su ostali da leže na zemlji. Bilo ih je
pet. Jedan od njih bio je poglavica.
Dakle, imaće posla još sa otprilike
dvadeset pet ratnika. Biće to zaista
teška borba.

Baš dok je razmišljao čuo je Ka-
strov glas.

– Vraćaju se! – viknu on. – Nemojte
pucati ranije! Nišajte dobro i pucajte
onda kada ja komandujem! Jasno?

Ovog puta je sve išlo bolje.

Doduše, jedan od Kastrovih vojnika
ostao je da leži na zemlji i preselio
se na onaj svet, ali ista sudbina za-
desila je i šest indijanaca. Ostali su
okrenuli konje nazad i pbegli.

Kastro je klekao pored ranjenog čoveka koji se držao za stomak i cvilio kao ranjena zver.

Kastru je bilo jasno da tu pomoći nema. Obrisao je rukom oznojeno čelo. Čovek je izdahnuo.

Ubrzo je Kastro ustao. Njegovo lice bilo je smrknuto.

– Mislim da im je sada dosta i da se neće vratiti – rekao je on.

Na njihovu sreću, bio je u pravu.

Pošto su sahranili dvojicu mrtvih momaka krenuli su dalje.

Tada su povelili konje uzbrdo kroz jedan uski, stenoviti klanac. Kolibu su ugledali tek kada su stigli do izlaza.

Narednik Korteza se obratio El Gatu.

– Ovde vam ne pretili nikakva opasnost, generale! – reče on.

Kristijano Valverde pogledao je u Džudi Vajt. On je imao svoju računicu. Ipak, osmehnuo se zadovoljno. Sve dok se ove ništarije ne domognu zlata njegov život neće biti u opasnosti.

Pogledao je oronulu kolibu. Možda će ovo biti novi početak! Mnogi su pre njega iz tako bednih koliba krenuli u pobedonosni pohod.

* * *

U podne su se odmorili pored jednog potoka čija je voda žuborila i preko kamenja žurila nekud u daljinu.

Dok je raširio geografsku kartu na kojoj je bila ucrtana jedna polukruž-

na linija. Ljudi su stajali oko njega i gledali u kartu.

– Poznato nam je da je El Gato prilikom napada u San Rafael, noću umakao sa dvojicom bandolerosa i odneo zlato. Ujutru se vratio u grad. Bio je sam. Sanduka nije bilo, a nije bilo ni njegovih pratilaca.

– Sasvim je sigurno da je tu dvojicu ubio – reče Frost i odmahnu rukom.

– Nije želeo da još neko zna za tajnu.

– Sve je jasno – kazao je Dok.

– A šta znači ova crvena linija, gazda? – upita Poker Fred.

– Izjahao sam i procenio. Vreme odlaska i vreme povratka El Gata. I naravno, potrebno vreme da se zakopaju sanduci. Zatim, koliko je vremena potrebno da ubije dvojicu pratilaca i da stavi njihova tela koju stopu ispod zemlje. Ova crta nam pokazuje gde moramo da tražimo. Sve je maglovito, to moram priznati, ali to nam je jedino od čega možemo poći.

– Znači mi možemo da tražimo mesecima, a da ne nađemo ništa! – rekao je ridokosi Slim Ijutito.

Dok se okrenu prema njemu.

– Niko te ne prisiljava da jašeš sa nama, čoveče – odvrati on. – Ako nećeš, onda okreni zadnjicu na drugu stranu i idi kud god želiš.

– Eno ih! – viknu Jang. On je pokazao rukom u pravcu grupe vojnika koja je izlazila iz kanjona kojim su i oni prethodno, projahali.

– Neka đavo nosi Meksikance! – frknu Frost. Bilo ih je tridesetak.

Dok se nije zabrinuo. General Ramos verovatno to nije shvatio, ali on je Doku poslao ljude koji će služiti kao neka vrsta garancije da će ostati živ.

Vin opsova. Gledao je ljutito u najbližeg vojnika. Poručnik koji je vodio jedinicu skočio je iz sedla i podigao ruku u znak pozdrava.

– Ja sam poručnik Aldo, gospodo – reče on i osmehnu se. – Mi imamo čast da vas štitimo dok tražite sanduke sa zlatom.

Dok mu priđe i pruži mu ruku.

– To je dobro, poručniče – reče on. – Više očiju više vide. Drago mi je što ste došli.

Time je Dok zaista rekao istinu. Međutim, ostali su se cerili i jedva su uspevali da sakriju koliko su ljuti.

– Kakva glupost – gundao je Frost. – Sa toliko ljudi unišćićemo i ono malo tragova koji postoje.

– Naredba generala Ramosa, senjore – reče poručnik. – Da li vi imate nešto protiv?

Rekao je to oštro i to je bila opomena da se sa ovim vojnicima ne treba šaliti. Dok se nasmejao. Okrenuo se na drugu stranu da ostali to ne prime.

– Nešto mi je sada odjednom palo na pamet – reče Holidej. – Jutros sam podmazivao svoj kolt i zaboravio sam da ga napunim.

Izvadio je revolver iz futrole i napunio ih mecima. Frost i Jang su se namrštili. Međutim, nisu rekli ništa. Ramosova zaštita već se pokazala korisnom. Dok je izvadio kartu i objasnio poručniku šta znači crvena linija.

– Odlično, senjore – složi se poručnik. – To će nam mnogo pomoći.

Jednog trenutka Dok je pomislio da kaže kako stvari stvarno stoje. Međutim, došlo bi do prolivanja krvi, a on to nije želeo. Osim toga nije smeo potceniti Frosta, Janga i ostale bandite. Oni bi upucali bar polovinu Meksikanaca pre nego što im se oduzme oružje. Bilo je pametnije da sačeka neku pogodniju priliku.

III

Otkako su stigli u malu, sakrivenu kolibu dani su prolazili jedan za drugim, a ništa se nije dešavalo. Monotonno i dosadno. El Gato je bio čovek koji je hteo stalno nešto da radi. To ipak nije imalo nikakve veze sa njegovim ljudskim kvalitetima. Ovde u ovom pustom kraju bio je toliko usamljen da ga je to skoro dovodilo do ludila.

Živeo je u kolibi sa Džudi Vajt. Sve je bilo tako bedno. Nije bilo ni pravg kreveta već su spavali na truloj slami.

Ostali, čak i Kastro, spavali su u malim kolibama koje su na brzinu sami sagradili. One su prokišnjava-

le. Ipak, sva sreća je da je kiša retko padala.

El Gato je bio hladan prema Džudi Vajt. Samo kada mu se prohtelo uzimao ju je kao što bi neka životinja uzimala ženku.

Narednik Kortez se ponudio da rizikuje svoju sopstvenu kožu i odjaše u San Rafael kako bi saznao šta se u ovo vreme događa.

Posle tri duga dana on se vratio.

El Gato je stajao na vratima kolibe i nestrpljivo gledao u Korteza.

– Još uvek nas traže, generale – obavestio ga je narednik. – A traže i sanduke sa zlatom. Taj gringo, Holidej, okupio je jednu grupu Jenkija. Tako sam čuo. Osim toga sa njima jašu i meksički vojnici.

El Gato se hladno osmehnu. Bio je siguran da oni neće uspeti da pronađu zlatne dolare.

Bio je u pravu. Posle dve nedelje, Dok je prekinuo traženje i vratio se sa svojim ljudima i vojnicima natrag u San Rafael.

– Ali tu je još nešto, generale – nastavio je Kortez. Bio je nestrpljiv da saopšti El Gatu veliku novost. – Vojnici u Čihuahui su se pobunili. Mnogi su dezertirali. Oficiri koji su im se suprotstavili bili su ubijeni. Već dve nedelje vojnici ne dobijaju platu. Takođe, i u provinciji Durango izgleda da vri, jer general Sančez je napustio San Rafael sa svojim trupama.

Tamne oči El Gata su sevnule. Pobeda! Potajno se nadao da će se to

dogoditi. Dolare kojima je predsednik Dijaz hteo da popuni prazne državne kase imao je sada u svojim rukama.

Ljudi koji su stajali blizu El Gata i Korteza vikali su radosno. Izgleda da su neki od njih još uvek verovali u pobedu.

Kristijano Valverde, zvani El Gato pogledao je ljude oko sebe. Da li je moguće da se sve počne iznova?

Čak je i Kastro stegao pesnice.

– Živeo predsednik Valverde! – viknu on.

Samo je Džudi Vajt ostala hladna. Gledala je u njega i mrštila se. Zar joj nije jasno da time odaje da je veštica kojoj je važan samo novac?

Idućeg dana El Gato je poslao sve ljude, osim Kastru, da traže nove bandoleroze. Jedna grupa, na čelu s njim, trebalo je da najpre osvoji San Rafael, a onda da se krene dalje. Sada je imao dovoljno novca za oružje. Dobrovoljci će sigurno da navale kao muve na šećer. Tako je bilo ranije.

Veliki preokret! El Gato se i nadao da će se tako dogoditi.

Gledao je u Džudi Vajt. Mrštio se. Najzad je ipak došlo vreme da tu „otrovnu zmiju” zgnječi nogama.

* * *

Prošlo je već više nedelja i tek sada se pojavio jedan jahač ovde na mestu koje se nekad zvalo hacijenda.

Sve je delovalo divlje i zapušteno. Svega nekoliko goveda paslo je travu u zelenoj dolini. Nekad ih je bilo skoro dve stotine. Kuda li su nestala tolika grla stoke? Sigurno ih je neko ukrao, pomisli Elias de Fausto. Sve je ovde bilo tako oronulo i jadno, a tako je izgledao i sam Elias. Dobro je još jedino to što je još živ. Jer, bilo je mnogo onih koji su sada mrtvi ljudi. Pali su u borbi sa regularnom vojskom. San Rafael je ličio na pravi pakao.

Elias je osećao da ga grize savest zato što je pobegao kukavički iz San Rafaela. Kao neki lopov!

Da, on, Elias de Fausto, verovao je da će uspeti pobuna koju je predvodio Kristijano Valverde. Verovao je u to da će doći novi dani koji će nezadovoljnom siromašnom narodu Meksika doneti slobodu. Elias de Fausto pri tom nije bio od onih koji su gladovali. On je bio vlasnik hacijende, svoj sopstveni gospodar. Doduše njegova hacijenda nije bila tako velika, ali je bila tolika da je mogla da ishrani njega i Končitu i vakeroše kao poslugu.

Elias se osvrnuo unaokolo. Niko se nije nalazio pored ono malo goveda što je preostalo od velikog krda. Nije se video nijedan vakero. Oni su verovatno svi, ili bar većina njih, otišli da se bore za El Gata.

Končita! Pomisao na nju pekla ga je kao živa vatra. Kao da mu je neko zabio nož u srce. Ona ga je osramotila. Ne, El Gato nije nju odveo na silu.

Končita se obesila El Gatu o vrat. Postala je njegova ljubavnica. A on ju je, kao neku prostitutku, dao onima s kojima je jahao kada mu više nije bila potrebna.

Elias je stigao do drveta u čijoj seneci se nalazila klupa na kojoj su on i njegova sestra uveče voleli da sede.

Kada je iz senke na sunce izašla devojka Elias je zaustavio konja. Sto mu gromova, pa to je Končita! Nešto kao da mu je zastalo u grlu.

Polako je jahao prema svojoj sestri Končiti.

– Do đavola! – promrmlja Elias sebi u bradu. – Ta luda žena! Zašto se vratila? Zar nije znala da će on doći da je ubije.

Bila je vitka. Omršavila je i njeno lice je odavalo zabrinutost i strah.

Međutim, to nije smelo da utiče na Eliasa! Opsovao je tiho. Jedna de Fausto koja se sama ponudila da bude prostitutka! Sada će morati to da plati. Drugog izlaza nije bilo.

Elias je osetio kako ga ponovo nešto guši u grlu.

Blizu Končite je zaustavio konja. Njihovi pogledi su se sreli.

– Uradi ono što moraš, brate – reče Končita tiho.

Ona zna da ću je ubiti, pomisli Elias.

IV

– Vi ste me razočarali, bedniče – reče general Ramos ljutito.

Dok se samo nasmešio.

– Sva sreća što s nama jaše vaš poručnik Aldo inače biste posumnjali da sam pronašao zlato i da sam ga sakrio – promrmlja on. – Međutim, mi ćemo i dalje tražiti.

Lice Hozea Ramosa se ukočilo. S tim prokletim novcem iz Amerike sve bi se sredilo. Isplatili bi vojnike, a pobuna bi bila lako ugušena.

– Predsednik Perez neće biti nimalo obradovan – mrmljao je Dok. – El Gato je pobjegao. Novac koji mu je poslat iz Vašingtona je nestao. Uz to još i vojnici dezertiraju.

Hoze Ramos se namršti. Dok je primetio kako je svoje koščate šake stegao u pesnice.

– Kada ćete krenuti, generale? Čuo sam da je u Čihuahui đavo uzeo stvar u svoje ruke. To je ipak vaša provincija.

Ramos ga je posmatrao kao bik kome su stavili crvenu maramu ispred rogova.

– Vi ćete i dalje tražiti novac – režao je on. – Savetujem vam da ga što pre pronađete, senjor Holidej. Inače... – prestao je da govori.

– Inače? – upita Dok.

Ramosove obrve su se preteći podigle.

– Nemojte toliko da budete sigurni u sebe zato što vas je poslala vlada Sjedinjenih Država, gringo – ciknu on. – Setite se toga da i onome koga je poslala vlada može nešto da se dogodi.

– Razumeo sam, generale. Moj sledeći izveštaj biće pripremljen sa velikim interesovanjem. Nemojte misliti da možete da me zaplašite.

Ramosove usne se stegoše.

– Neće biti izveštaja, gringo. O tome ću se ja postarati.

On se stvarno postarao. Na telegrafskoj stanici više nisu puštali Doka da šalje poruke. A sa poštom nije ni pokušao, jer ona ionako ne radi. Osim toga njegova pisma bi zadržali, to je Doku bilo jasno. Takođe je znao i to da je on neka vrsta zarobljenika sa nešto malo slobode kretanja dok traži zlato.

Ubrzo se pročulo da El Gato u brdima sakuplja nove bandoleroze. Bio je to dovoljan razlog za Ramosa da u San Rafaelu ostavi jaku jedinicu. Kapetan Godoj bio je sada komandant grada. Ramos je ostavio poručnika da nadgleda Doka i ostale Amerikance. Kandidati za smrt, pomisli Dok. Bio je ljut na Ramosovu kratkovidost. Ako pronađu zlato, onda su Aldo i njegovi vojnici izgubljeni. Međutim, Dok je već bio izgubio nadu da će pronaći zlato koje je odneo El Gato. To je bilo toliko teško kao kada se traži igla u plastu sena.

* * *

Končita je stajala ukočeno i čekala. Čekala je da je njen brat ubije.

Elias je držao revolver u ruci. Oroz je već bio povučen. Samo još da opali

metak. A onda je primetio dve suze koje su se kotrljale niz Končitino lice. Kao nekad kada je bila dete, a on je držao u naručju i tešio je dok je plakala. Oni su rano ostali siročići. Elias je u neku ruku bio i otac i majka mada nije bio mnogo stariji od Končite.

Elias je skupljao hrabrost.

– Hajde, pucaj već jednom – prošaputala je Končita.

– Prekrati mi već jednom muke.

– Luda! Ti mora da si bila sasvim poludela – rekao je Elias. Oružje u njegovoj ruci bilo mu je teško.

– Možda sam stvarno luda – reče Končita tiho.

– Zašto si se predala El Gatu kao kakva jeftina prostitutka.

– Jesam li? Možda! Verovatno si ti u pravu.

– Ja sam te pitao zašto? To nije odgovor! – riknu Elias. Naslonio je ruku u kojoj je bio revolver na sedlo.

– Ti to ipak ne možeš da shvatiš. Da, sigurno nećeš moći da shvatiš – kazala je ona i sada se čak i osmehnula. Bledo i umorno. Kao prvi sunčevi zraci ispod oblaka.

To je naljutilo njenog brata, ali ga je i pokolebalo. Do đavola! Zašto već jednom ne povuče obarač i prekine ovu užasnu dramu. Namrštio se.

– U El Gata sam se zaljubila već onda kada sam ga prvi put srela – uzdahnu Končita. Pogledala je svoga brata pravo u oči. Branila je svoju

ljubav. Ne, toga se ni sada nije stide-la. – I, volim ga i sada! – viknu ona energično.

Bio je to uzvik očajanja, a možda i protest što će morati da umre zbog svoje ljubavi i to od ruke svoga brata.

Elias se kolebao. Osetio je da neće moći da učini ono što je bio naumio. Končitin odgovor ga je zbunio.

– Ta prokleta svinja! – frknu on.

– Ti lažeš, Končita! Ne misliš valjda ozbiljno kad kažeš da ga još uvek voliš. To prokleta kopile!

– Ipak, tako je, brate moj – odvrati Končita mirno. – Ali, ja sam znala da ti to nećeš moći da razumeš.

Elias se zamislio. Zašto nisam ubio El Gata, tog smrdljivog jazavca, kada sam to sa Končitom gledao svojim rođenim očima? Da, zašto nisam? A sada je znao i odgovor. Valverde ga je hipnotisao svojim đavolskim očima. Ono što je pričao o slobodi. On, Elias, poverovao je tada tom kojotu od čoveka. A nije ga ubio ni onda kada je El Gato prepustio Končitu Amerikancima kao neku jeftinu prostitutku. Onda je trebalo...

Elias opsova i vrati oružje u futrolu. Skočio je iz sedla. Za trenutak je oklevao, a zatim je stavio ruku na Končitino nežno rame.

– Hajdemo u kuću, sestro – promrmlja on. – Gladan sam. Nadam se da imaš pripremljeno nešto za svoga brata.

* * *

Poker Fred to naravno nije mogao da propusti. Dok je tako i mislio da će biti.

Sedeli su za velikim stolom u kockarnici kantine. Poker Fred sa cigarom između sjajnih belih zuba sa osmehom je delio karte. Ispred njega je stalno rasla gomila novca. Nisu igrali žetonima zato što ih u San Rafaelu nije bilo. On je skoro stalno dobijao i njegovi protivnici za stolom su počeli da se ljute.

Frost i Jang su se takođe nalazili među igračima. Komandant grada Godoj takođe je igrao. Njemu je izgleda najteže palo to što gubi.

Holidej je stajao pozadi i čekao kada će odjeknuti eksplozija, jer izgleda da je u vazduhu bilo jako mnogo dinamita. Ipak, Poker Fred nije mario za to.

Kada je kockar stavio na sto jednu po jednu kartu, kapetan Godoj je prebledeo. Fred je podigao obrve i kao poslednji bacio na zeleni sto kartu. Bila je to karo dama.

Godoj je do poslednjeg trenutka bio siguran da je pobedio. Tri asa i dva kralja. Puna kuća. Veliki dobitak. Međutim, to nije bilo dovoljno protiv četvrte dame koju je Fred do poslednjeg trenutka zadržao u ruci. On je pustio kapetana da se koprca kao ribica na udici.

Kapetan Godoj gurnuo je stolicu nazad. Pogledao je ljutito u Freda.

– Vi varate, senjor! – ciknu on besan kao ris. – Vi ste prokleta varalica!

Poker Fred je mirno ređao novčanice.

Možda mnogi nisu to primetili, međutim Dokovom oku nije promaklo da je Fred varao. Fred je skoro svakog dela sekunde podizao obrve i gledao u kapetanove oči, mada je to radio tako kao da ga kapetan uopšte ne interesuje.

– Narediću da vas uhapsu i obese, zato što ste varalica, ti kučkin sine! – ciknu kapetan.

Bolje da je to uradio. Međutim, kapetan Godoj je bio suviše uzbuđen. Mašio se svog službenog pištolja.

I, onda prasnuše pucnji. Poker Fred je bio brži. Pogodio je Godoja i to smrtno.

* * *

Idućeg dana Dok i njegova grupa su krenuli ponovo u potragu. Bez Poker Freda koji je čučao u gradskom zatvoru. Nije tu bio ni poručnik Aldo. On je posle iznenadne pogibije kapetana Godoja preuzeo komandu nad trupama u gradu. Samo pet vojnika jahalo je kao neka bedna pratnja.

Dok je pomislio na to da je bolje da ne nađu zlato. Ako ga nađu onda je to sigurna smrt za Meksikance. Dok nije video nikakvu mogućnost da ih zaštititi od ostalih. Ni sam nije znao da li će izvući živu kožu.

– Moramo oteti Freda iz kaveza, gazda – brundao je Vin. On je sigur-

no bio glup, ali ipak se ne zna koliko. Čak i da je tačno to da on malo teže shvata neke stvari, mora se priznati da je imao dobro srce i da, eto, po svaku cenu želi da oslobode njihovog druga i spase ga vešala.

Dok Holidej se namršti.

– Kako da to uradimo? – upita Dok.
– On je hladnokrvno ubio komandanta grada. To je dovoljno da visi. U San Rafaelu se na svakom koraku nalazi vojnik. Ima ih bar stotinu, amigo. Da li si razmišljao o tome?

Vin protrlja svoje oznojano čelo. Razmišljao je.

– Meksikanac je prvi potegao pištolj – promrmlja on posle izvesnog vremena. – Kapetan je optužio Freda da vara, međutim ko to može dokazati?

Dok se osmehnuo.

– Ja znam da je Fred varao – reče on. – Poznajem ga od ranije. Međutim, on je suviše lukav i pametan i nikada mu nisu ušli u trag. Kasnije se pridružio Frostu i ostalima.

– Oslobodićemo ga! – grmnu Frost.
– Bez mene – objasni im Dok.

– Ti si neki prokleti kućkin sin – ciknu Jang. – Zar bi ti dozvolio da nas tako ubijaju, jednog po jednog?

– Ne znam šta na to da ti odgovorim! – reče Dok. Nešto kasnije primetili su bandoleroze.

– Sto mu gromova! – riknu Mek Lin i pokaza rukom jahače koji su stajali na izlazu iz kanjona i gledali gore

prema njima. – Vidite li one protuve? Liče mi na bandoleroze.

– Ne samo da liče, to su oni – potvrdi Dok. – To je prethodnica El Gata. Verujem da će uskoro stići u San Rafael.

Bandolerosi nestadoše u kanjonu.

– Napred za njima! – ciknu jedan od vojnika koji su jahali sa njima.

Ostali Meksikanci poteraše svoje konje. Ali, pre nego što su stigli u kanjon primetili su da Amerikanci nisu pošli sa njima. Vratili su se.

– Zašto... – dahtao je narednik koji je komandovao Meksikancima.

Dok ga prekide.

– Pre nego što o tome naširoko i nadugačko budemo pričali, izgleda, bolje je da ćutimo. Mi tražimo zlato. Ako ste vi nešto ljuti na bandoleroze onda jašite za njima.

Narednik se namršti. Ipak, ostali su.

Sledeća četiri dana primećivali su sve češće bandoleroze u daljini.

Dok se zabrinuo. Nije imao ni najmanje želje da se sukobi sa El Gato-vim bandolerosima čiji je broj iz dana u dan sve više rastao.

Kada su se vratili u San Rafael nasuprot svim očekivanjima Poker Fred je još uvek bio živ čovek. Sledećeg dana sud je trebalo da donese odluku o njegovoj sudbini. Kakva će biti odluka u to niko nije sumnjao. Kockara je čekala sigurna smrt, omča oko vrata i put na onaj svet! A

izvan grada nalazili su se bandolerosi El Gata.

Dok je uzeo jednu bocu brendija i krenuo gore prema sobi.

Međutim, što je više pio utoliko je bio trezniji. Kada je negde u ponoć kliznuo iz kreveta i obukao se, sinulo mu je. Poker Fred nije moj prijatelj!

A zašto je onda baš usred noći krenuo preko trga i to upravo prema gradskom zatvoru? Na to pitanje ni sam Dok ne bi znao da odgovori.

U početku je bilo teškoća. Nisu hteli da ga puste do zatvorenika. Sva sreća što su među stražarima bila i dvojica momaka koji su od ranije poznavali Doka. Bilo je to pre dosta godina, ali oni su ga se setili i nagovorili ostale da ga puste.

– Najzad – pozdravi ga Poker Fred i pride rešetkama. – Bio si jako komotan, amigo. Sutra je trebalo da me izvedu pred sud, da li ti je to poznato? – Dok potvrdno klimnu glavom.

– Tebi je jako dobro poznato da sam ja nevin kao novorođenče, Dok.

– Neka te đavo nosi! – frknu Dok.

– To treba da kažeš sudiji, a ne meni.

Fred zavrte glavom. – Zar mi se loše piše? – upita on.

– Obesiće te – objasni Dok. – A i krajnje je vreme da to urade.

Bio je neraspoložen. Zašto je, zбога, u ovo doba noći došao ovamo?

– Onda još noćas morate da me izbavite iz ove rupe! – ciknu Fred.

– Zašto da to uradimo? – upita Dok hladno.

– Zato što ja znam gde se nalaze sanduci sa zlatnim dolarima – odgovori Fred i isceri se. – Vi ste projahali pored njih kao ćorave kokoške.

* * *

Zvezda Kristijana Valverdea se nije ugasila. Ne, ona je još uvek bila sjajna. Uskoro će je ljudi ugledati kako sija iznad celog Meksika! Bar tako je mislio Kastro. Njegov odnos prema Amerikanki više nije bio tako dobar. U početku je Kastro u svom oduševljenju, pošto je bio desna ruka El Gata, mislio da mu kaže sve, da je ta Amerikanka, kao Eva u raj u htela da ga nagovori da jede zabranjeno voće.

Kada ga je Džudi Vajt u San Rafaelu prepoznala uprkos tome što se bio preobukao ona mu je hladno predložila da se odluči: ili će biti obešen ili će joj pomoći da oslobode El Gata iz zatvora. Ali ne da se obnovi pobuna. Želela je da se domogne sanduka sa zlatom. A samo je El Gato znao gde se oni nalaze.

Praktično mu nije ostavila drugi izbor. Kada bi to sada priznao El Gatu moglo bi svašta da se dogodi.

Dakle, najpametnije je bilo da ćuti. Kastrova najveća želja je bila da umaršira s njim u glavni grad Meksika. O američkom zlatu nije razmišljao. Ono se nalazilo kod El Gata i

on će sigurno s njim uspeti da okupi ljude i postigne pobjedu.

Džudi Vajt je sada osjetila da je ostala sama.

Kastro je stajao kruto kao da je progutao kolac. A ona je primetila da je El Gato ljut. Izgleda da je odmah u početku prozreo njene planove. I sigurno će joj se osvetiti. I to će biti surova osveta. Narediće da je ubiju, a da pri tom neće ni okom trepnuti. Pre toga će je prepustiti tim divljim tipovima koje je nazivao svojim vojnicima. Svakim danom se sve više bojala zamišljene sudbine.

Već nedelju dana El Gato je nije ni pipnuo. Bio je to loš znak. On se izmenio. Čak i spolja. Doduše on nikada nije bio lep. Samo njegove oči su bile nešto posebno. Kada bi pogledao nekoga kao da ga je omađijao. Džudi je to osjetila na samoj sebi.

Kada su ga oslobodili iz zatvora u San Rafaelu te njegove oči kao da su bile izgubile sjaj. Sada su bile ponovo kao vatra koja gori. Nasuprot tome njegov izgled je bio užasan. Ličio je na ružnog patuljka. Bio je oslabio i od njega je ostala skoro sama kost i koža. Tek njegovo lice! Ranije se brijačio, a sada je imao brkove i prosedu bradu.

Džudi se nikada nije baš mnogo do-terivala. Međutim, ipak je on njoj bio odvratniji tip. I kada je poželeo da je ima kao ženu ona je to nerado činila. Sada mu se prosto nudila. Nadala

se da će on zaboraviti mržnju prema njoj.

Ispred kamene kolibe čuo se topot kopita. Ljudi su nešto dovikivali.

Džudi je izašla iz žbunja gde se sve češće sakrivala.

Stigla je nova grupa bandolerosa koju je vodio poručnik Rivas. Džudi je videla El Gata kako stoji na vratima kolibe.

Bila je to neka divlja horda. Verovatno seljaci koje je Rivas pokupio sa njihovih njiva. Međutim, svi su imali puške i na grudima su im se nalazile ukrštene patrone. Kastro je nešto komandovao.

Ljudi su skočili sa konja i pokušali da zauzmu vojnički stav što im očito nije pošlo za rukom.

To ni u kom slučaju nisu bili vojnici. Pre bi se reklo da su banditi.

Tako su i izgledali. Međutim, oni će se boriti kao lavovi za El Gata zato što se nadaju da će nešto opljačkati.

– Sa ovima nas ima skoro dvesto, generale! – objavi Kastro svečanim glasom.

El Gato prelete pogledom preko gomile ljudi. On ih je prihvatio jednostavno onako kako se prihvata krdo goveda.

– Sutra krećemo! – objavi on svečano. – Uzećemo zlato i osvojimo San Rafael.

Ljudi su vikali. El Gatov glas se više nije čuo. Najzad se sve smirilo.

– Poručnika Rivasa i narednika Korteza imenujem za kapetane. Kastro je pukovnik, to znate.

* * *

– O dečko! – uzviknu Dok iznenađeno. – Ako je to neki od tvojih trikova mi ćemo te lično odvesti ispod vešala i stavićemo ti omču oko vrata.

Fred se osmehnuo. Kao kad deli karte za kockarskim stolom. Mirno i pribrano.

– Moraš mi verovati, amigo – reče on. – Zaista govorim istinu i tu nema sumnje.

Međutim, Dok je ipak sumnjao. Kockar je lagao kad god mu se ukaže prilika.

– Gde su zakopani sanduci? – upita Dok.

– Nemoj biti smešan, amigo – odvrati Fred. – Ne misliš valjda da ću ti to sada odati?

– U redu, mladiću – reče Dok posle kraćeg razmišljanja – Izvući ćemo te odavde. Kako, to još ne znam. Ali, to ćemo uraditi.

– Lepo od vas – podsmevao se Fred. On je imao sve adute u svojim rukama.

– U slučaju da si lagao, obesićemo te – zapreti mu Dok. – Jel' ti jasno?

– Zar nije bolje da sada pozoveš ostale? – upita kockar ne obazirući se na Dokovo pitanje. – I, nemojte praviti gluposti jer će nam Meksikanci biti brzo za petama. Ne zaboravi da nabaviš mazge za prenos sanduka.

Kada je Dok prolazio kroz stražarnicu, Milton se iscerio prema njemu. On je bio jedan od onih koji su od ranije poznavali Doka.

– Sutra uveče ćemo ga obesiti, senjor. Dok klimnu glavom.

– Znam ja to – rekao je Dok. – Samo, ja bih došao malo kasnije još jednom da mu donesem cigarete i bocu viskija. Može li se tako?

– Dobro, senjor. Neka to bude mala radost za ubicu kapetana Godoja pre nego što krene na onaj svet.

Dok je Dok koračao preko trga u njegovoj glavi su se rojile misli. Da li da ode kod poručnika Alda i da otvoreno razgovara s njim? Aldo je sada bio komandant grada. Samo on bi mogao da mu pomogne, ako hoće. Ali, baš u tom grmu je ležao zec. Da li hoće!?

Doku je bilo jako dobro poznato da je Aldo pravi oficir. Međutim, bio je pomalo ograničen. Kako da mu objasni koliko je važno da omogući bekstvo Poker Fredu, a da poručnik ne prozre njihovu igru? Ili, pak da mu kaže o čemu se radi? U pitanju je bio taj prokleti novac koji je hitno bio potreban Perezu da bi isplatio vojnike i tako ih držao uz sebe. Biće mu potrebno mnogo njih za borbu protiv El Gata. Svakog dana bandolerosi mogu napasti San Rafael.

Dok je stajao ispred vrata kuće u kojoj je mogao naći poručnika u svojstvu komandanta grada. Dvojica stražara gledali su pospano u njega.

Kada su prepoznali Doka naslonili su se ponovo na zid i nastavili da dremaju.

Uskoro će vam presesti vaša lenjost kada se pojave bandolerosi El Gata, pomisli Dok.

Poručnik nije hteo da shvati šta bi to značilo ako bi pustio ubicu kape-tana Godoja da ode i traži zakopane milione. Aldo je jednostavno smatrao da je to suviše riskantno. A šta onda ako je to samo jedan novi trik kockara kojim želi da spasi svoju kožu? Onda bi on, Dok, uvukao njega, poručnika, u jako gadan sos.

Jedan sat kasnije pored Doka su se nalazili svi. Frost se iscerio i rekao.

– Mogao bih da se kladim da on sve nas vuče za nos, ta podmukla vaška.

Tako su mislili i ostali, osim Vina. On je verovao Poker Fredu. Podigao je ruku.

– Ko vama kaže da on ne govori istinu i da... – rekao je.

– Dobro – prekide ga Dok. Nije bilo vreme za duge rasprave. Bio je nestrpljiv, pošto je bilo skoro dva sata ujutru.

– Mislim da treba da rizikujemo – predloži Dok. – Ako nas je slagao stavićemo mu omču oko vrata.

Ranije su svi razmišljali o tome da li da se upuste u rizik da oslobode Freda, a sada su svi mislili na zlato koje je kockar obećao Doku.

– Dobro – ciknu Jang. – Izvući ćemo ga iz kaveza. Ali, ako nas je slagao

i ne odvede nas do dolara obesićemo ga.

– Pa tako sam vam i ja predložio – oglasi se snažni Vin. – Možda će sve biti dobro.

– Krećemo, momci – reče Dok.

Od meseca je bio oštao samo mali srp. Doku je i to bilo dovoljno. Što mračnije to bolje.

Slim je ostao kod konja i mazgi. Ostali su se tiho šunjali pored zida kuće.

Dok je išao preko trga sa dve boce ispod ruke. Njega su mogli slobodno da vide pošto je i najavio svoj dolazak.

Pre nego što je i kucao vrata su se otvorila. Milton se prijateljski iscerio prema njemu.

– Evo, jedna je za vas. Tako će noć brže proći – reče Dok i pruži mu jednu bocu.

– Mnogo vam hvala, senjor. Lepo od vas što ste se i nas setili.

Dok je pogledao u njegovo bezazleno, nasmejano lice. Bilo mu je žao što će morati da razočara ovog čoveka. Zviznuo je i ostali su došli.

– Ruke onamo na zid! – viknu Dok. – Nemojte da pravite nikakve gluposti, momci! Vi nemate nikakvu šansu.

Dok je pre toga ispustio drugu bocu i sada je njegov kolt đavolski opasno zapretio onima ispred cevi.

Milton je stajao kao ukopan. Mrmljao je nešto što Dok nije baš razumeo.

Dok sleže ramenima. Morao je samom sebi priznati da je Milton u pravu.

– Žao mi je, amigo – reče Dok.

– Pridruži se ostalima.

Milton nije bio neki junak, ali je bio ljut kao ris. On je zamahnuo bocom da je baci Doku u lice.

Vin je ispružio ruku koja je ličila na debelo stablo i Milton se odbi od nje kao da je naleteo na neprobojan zid. Zatim ga je stigla pesnica i on pade kao da ga je grom pogodio.

Dok je gledao zabrinuto u njega. Vin se smejao.

– Ne brini – promrmlja on. – Ti mlađići imaju mekanu tikvu. Zato sam ga i udario sa pola snage.

Kada je Dok video da se Milton pokreće i kada je čuo da stenje, on je odahnuo.

– Vežite ih i zapužite im usta! – naredi Dok. Znao je da će oni kasnije osloboditi jedan drugog. Međutim, za to će im biti potrebno dosta vremena. Oni su morali da se izgube pre nego što u San Rafaelu nastane pravi pakao.

Poker Fred je stajao na vratima ćelije. Ako niko nije bio uzbuđen onda se to moralo reći za njega. Miran, staložen kao da sedi za stolom za kockanje. Samo što se izgleda sada kockao s njima. I Dok je osetio da između njega i Freda uskoro mora doći do obračuna.

– Halo, prijatelji! – viknu Fred.

– Kako se radujem što vidim vaša ružna lica.

– Umesto što nas praviš budalama bolje bi bilo da se uzmeš u pamet i ispuniš ono što si obećao inače ćemo te ubiti, budi siguran u to! – režao je Frost.

Kada su izašli iz grada, reče Dok Fredu.

– Ako stvarno ne nađemo zlato, ja ne bih želeo...

– Da se nađeš u mojoj koži – prekid ga kockar i osmehnu se. – Znam ja to.

Da li taj probisvet ima stvarno sve adute u svojim rukama ili samo blefira?

– Ako si nas prevario, obesicećemo te – zapreti mu Dok. – Hoćemo da vidimo novac, ništa drugo.

– Kako to da razumem? – upita Fred veselo.

Skoro da je sada Dok poverovao da taj nitkov stvarno zna gde se nalazi zlato.

Kada je počelo da sviće oni su se zaustavili da odmore konje. Raspoloženje je bilo loše.

– Zar nije trebalo već ranije da budemo kod sanduka sa zlatom, ti pacove? – upita Jang Freda pretećim glasom.

Kockar je odjednom delovao nesiurno. Osmeh na njegovom licu je nestao. Gledao je u njihova namrštena lica i bilo mu je jasno da bure preti da se svakog trenutka prelije.

Čudnovato, Dok je sada bio jedini koji mu je verovao.

– Moramo mu ostaviti vremena! – viknuo je Dok.

– U mraku sam sasvim izgubio orijentaciju – pokušao je da vrda kockar. Bar su tako pomislili ostali. Psovali su – Tu je bio neki stari mlin, u stvari samo ruševina. Kod njega je trebalo da skrenemo levo u jarak. Međutim, mi pored mlina uopšte nismo prošli.

– Smrdljivi kojot! – frknu Mek Lin besno. – Mene više nećeš da vučeš za nos. Hajde, obesimo ga na onaj osušeni hrast! Baš to je i zaslužio.

Mek Lin je uzeo laso sa konja. Ostali su namršteno gledali u Freda.

– Polako! – viknu Dok. – Ja se sećam mlina o kome je on govorio. Bilo je to pre dosta vremena, ali mi smo stvarno prošli pored jednog takvog mlina. Danas nismo.

Vin je bio na Dokovoj strani. Stegao je svoje ogromne pesnice koje su ličile na maljeve i koje obaraju na zemlju svakog onog koga sustignu, to su svi znali.

– Pružićemo mu priliku! – zagrmje Vin.

– Dakle mlin? – upita Dok i pogleda u kockara. Dok nije ni slutio da kockar može biti zahvalan. Međutim, sada je to primetio u Fredovom pogledu.

Kockar klimnu glavom.

– Od mlina vas vodim pravo do zlata – reče on. Jang se pakosno nasmeja. I ostali su sumnjali u to što je Fred

obećao. Ali, tu su bili još Dok i taj gorostas Vin. Nije bilo pametno upustiti se u okršaj s njima. Nekoliko sati jahanja! Nije to tako strašno.

– Dobro. Dakle poteraјmo konje nazad i potražimo taj prokleti mlin – frknu Frost.

Jang sleže ramenima, Mek Lin i riđokosi Slim nisu bili oduševljeni, ali su se pokorili većini.

Dva sata kasnije pred njima se pojavila ruševina mlina. Vodenični točak se samo povremeno pokretao kada ga je na to naterala voda iz potoka. Levo je stvarno bio širok jarak o kome je Fred pričao.

Dok je pogledao u kockara. Video je neki veseli sjaj u njegovim očima.

– Tamo moramo dole – reče Fred i pokaza rukom jarak koji je između dva brežuljka vodio uzbrdo. Nigde nisu videli voјnike koji su verovatno krenuli u poteru za njima.

Holidej je odahnuo. Ne samo zbog Freda. Odjednom je osetio da ih Fred stvarno vodi do zakopanog zlata. Bio je sada siguran u to, ali nije samom sebi mogao da objasni zašto. Možda je to zbog Fredovog nasmejanog lica. Tako se ne smeje onaj ko računa na to da će uskoro biti obešen.

Sunce se brzo penjalo i nemilosrdno je peklo.

Ništa! Samo klisure i urvine. A zatim se pred njima našlo mesto koje je bilo poznato Doku. U senci visoke stene su se onda odmarali. Moraće

to da učine i sada, jer su konji bili iscrpljeni.

– Pa, koliko dugo misliš da nas vučeš za nos, smrdljivko? – grmnu Frost i stade ispred kockara. Njegove ruke bile su naslonjene na revolvere.

– Od tebe nikada neće postati dobar kockar, amigo – podsmevao se Fred. – Moraš biti miran, hladnokrvan i promišljen. Tebi sve to nedostaje. Uvek ideš glavom kroz zid.

Frost izvuče iz futrole svoj revolver. Svi su to videli.

Vin je hteo da stane između njih, ali ga je Dok uhvatio za ruku i povukao ga nazad. I njemu je već bilo svega dosta. Hteo je da najzad bude načisto kako stvari stoje. Svakog trenutka mogli su da se pojave bandolerosi. Dok nije imao nameru da se upusti s njima u neki oružani obračun.

– Želiš li da me upucaš, Froste? – upita Fred mirno. – Nemoj da se trudiš da to uradiš. Time bi postigao samo to da dva miliona ne budu pronađena.

– Ti bezobrazna stenico! – ciknu Jang besno. – Gde su ti tvoji milioni? Pokaži nam ih najzad!

– Ništa lakše od toga – odvrati Fred. Ne obazirući se na Frostov revolver krenuo je prema žbunju. Ostali su pošli za njim,

Fred je sklonio u stranu gusto žbunje koje je bilo puno trnja. Ruke su mu krvarile, ali on nije brinuo o tome.

– Zna, on zna – promrmlja Dok. On je odgurnuo ostale u stranu i krenuo u žbunje. Zatim je ugledao pećinu.

Fred se okrenuo nazad i iscerio se prema njemu.

– Kako si otkrio ovu rupu, sto mu gromova? – upita Dok.

– Nije bilo nimalo teško. Potrebno je da samo čovek ima oči u glavi. Ovde su oni polomili granje dok su nosili sanduke u skrovište.

Sagnuli su se i ušli u pećinu koja je postajala sve šira. Dok je pogledao preko Fredovog ramena. Kockar je odjednom stao. Ovde je bilo prilično mračno, ali dovoljno svetlo da se sve vidi.

– Sto mu paklenih gromova! – ciknu kockar. Dok pođe dva koraka napred i upali šibicu.

U međuvremenu su i ostali ušli u pećinu. Svi su bez reči gledali mesto koje je osvetljavao plamen Dokove šibice.

– Do đavola! – grmnu Dok i ispusti šibicu. Okrenuo se prema Fredu i odmerio ga mračnim pogledom,

– Bilo je tu, stvarno, zaklinjem se! – urlao je Fred. Jednom nitkovu nije teško da se zakune, pomisli Dok. Uhvatio je kockara za grudi.

– Naravno da je bilo tako, uostalom i ja imam oči u glavi! – viknu on. – Eno i oba bandolerosa koje je El Gato ubio još uvek leže tamo mrtvi. Međutim, gde su sada sanduci sa dolarima pitam ja tebe?

Bili su svi van sebe od besa. Hteli su da ga zgrabe i da mu stave omču oko vrata.

– Valjda ne mislite da sam ja uzeo toliki novac? – riknu Fred.

– A zašto i ne bi? – viknu Jang.

Dok je bio isto toliko razočaran kao i ostali. Ipak, pokušao je da o svemu mirno razmisli.

– Ja mu verujem, prijatelji – reče on. – Verujem mu bez obzira koliko mi je zbog toga žao. Ali, Fred nije ostao duže od nekoliko sati. Mislim da je bila u pitanju neka devojka. A da donese ovde teške sanduke bilo bi mu potrebno mnogo više vremena.

– El Gato je to učinio za samo jednu noć! – bunio se Frost. – Zašto ovo kopile ne bi moglo da uradi to za isto vreme?

– Sasvim jednostavno – odvrati Dok. – Njemu bi za to trebalo zaista mnogo više vremena nego El Gatu. Fred bi morao najpre da odnese novac odavde i da ga zakopa na nekom drugom mestu. U toku jedne jedine noći to jednom čoveku nikako ne bi moglo da pođe za rukom. Uostalom ja se ne sećam da li je on bio odsutan i celu noć, jer stalno je bio za stolom za kockanje.

Bio je to dan velikih iznenađenja, mada nisu bila baš prijatna. Čekalo ih je nešto novo kad su izašli iza žbunja.

Banditi su ih čekali izvesno vreme. Bilo ih je mnogo. Kad je Dok prepo-

znao El Gata, bilo mu je jasno da su se našli u klopki iz koje nema izlaza.

Frost je stajao iza Doka. Izgledalo je da to nije od pomoći. Nova vojska El Gata se sastojala od samih bandita. Holidej još uvek nije mogao da utvrdi da li je bio u pravu.

Kada se Iker Peralta pojavio sa svojim ozloglašanim banditima i ponudio svoje usluge, El Gato se zamislio. Nije hteo da se njegovoj armiji pridruže razbojnici i ubice. Međutim, Peralta je bio među prvima koji su došli do njega. El Gato se hvatao i za slamku.

Sada je Iker Peralta bio kapetan.

Bandolerosi podigoše puške, upevši ih u grudi Amerikanaca.

El Gato je polako prišao Doku, podrugljivo se osmehnuvši.

Dok je odmah primetio da se Valverde, zvani El Gato, jako izmenio, i to na gore.

Holidej više nije mislio samo na sebe nego na ljude u San Rafaelu. Bilo da su vojnici ili nisu, biće gadno ako ovi banditi upadnu u grad.

– Pa, gde su sanduci za zlatom, gringo? – upita El Gato. Čak mu se i glas promenio. – Lepo od vas što ste nam uštedeli trud, jer smo došli da pokupimo taj novac.

– Nema dolara – odvratio je Holidej. – Sanduci sa zlatom su nestali. Mi smo mislili da ste vi već odavno odneli novac.

U El Gatovim očima je sevnula munja.

– Lažeš, gringo!
– Zašto bih lagao? – mirno odgovori Dok Holidej.

El Gato je teško disao. Lice mu se pretvorilo u ružnu masku.

– Ukrali ste moj novac! – viknuo je besno.

– Da smo tog dana bili ovde, bar bismo mogli da sahranimo onu dvojicu koje ste ubili! – cinično je rekao Holidej.

El Gato se ponašao kao da je popio mnogo tekile, ali ipak se pribrao.

Izdao je naređenje. Bandolerosi su dotrčali.

Dok je otkopčao pojas sa koltom i pustio ga da padne.

Ostali su uradili isto što i on.

Poker Fred nije propustio priliku da izazove sudbinu. Okrenuo se El Gatu.

– Da li je vama poznato da sam ja ubio kapetana Godoja, komandanta San Rafaela?

El Gato je načinio dva koraka i tresnuo ga u lice.

Ta karta nije prava, pomislio je kockar i slegnuo ramenima.

Poterali su ih na jedno mesto. Bandolerosi su ih okružili, sa puškama spremnim na paljbu.

Kada su se El Gato i Kastro vratili iz pećine, bili su razjareni.

– Vi ste bili u pećini. Gde je nestao novac? – uzviknuo je El Gato, ustremivši se na Doka.

Dok pokaza prema Fredu.

– On je pre nekoliko nedelja otkrio skrovište – mirno je objasnio. – Tek danas nas je doveo ovamo.

– Šta si uradio sa sanducima, prokletniče? – upita El Gato Freda.

– Nisam ništa uradio – odgovori kockar. – Mislio sam da je to vaš novac i da ćete se vratiti po njega.

– A otkud to da ste se sad stvorili ovde? – viknu El Gato besno.

– Mislio sam, da ako do sada niste došli po novac, više vam nije potreban – mucao je Fred.

– Sto mu gromova! – mumlao je Frost. Pa ko je stvarno mogao da odnese te sanduke?

Holidej odmahnu glavom. Bandolerosi će ih sigurno upucati, a on misli na nestalo zlato.

Odjednom je dat znak za pokret. Bandolerosi su jahali niz obronak.

Kastro je prišao Doku.

– General je odlučio da ćete biti javno obešeni u San Rafaelu, gringo – iscerio se.

* * *

Voz sa vojnicima koji je general Sančez poslao u pomoć San Rafaelu stigao je prekasno.

Ono što se u međuvremenu dogodilo ličilo je na pakao. Jedinica poručnika Alda je bila pregažena od strane bandolerosa. Uzalud su Kastro i njegovi kapetani pokušavali da zavedu red. Iker Peralta i njegovi banditi su odlučivali.

– Da li ovako izgleda vaše oslobađanje Meksika, generale? – cinično je upitao Holidej.

Stajali su nasred trga, dok su unakolo gorele kuće, a očajni ljudi vrištali.

Kristijano Valverde ga je pogledao.

– Gde se seku drva, mora biti i otpadaka, senjor – rekao je.

Opet ga nije nazvao podrugljivo „gringo”. Doku se učinilo da je ovaj čovek bespomoćan.

– Hoćete li vi i vaši ljudi da jašete za mene i za Meksiko, senjor? – snishodljivo je upitao.

– Da, generale – odvratio je Holidej, svestan da je general ove reči izgovorio u očaju.

El Gato je naredio bandolerosima koji su se nalazili oko njih.

– Odvežite Amerikance i vratite im oružje. Sad su sa nama.

U glavnoj ulici San Rafaela nalazila se jedna od mnogih kantina. Kastro je stajao ispred ulaza. Video je Holideja kako dolazi sa Amerikancima. Podigao je revolver.

– Nas šalje El Gato – doviknuo je Dok – Gde možemo pronaći ljude koje predvodi Iker Peralta?

Bez reči, Kastro je pokazao rukom na kantu.

Holidej je prvi ušao unutra.

Jedan od bandita je gurnuo neku devojkicu na sto. Vrištala je i branila se. Na sve strane nalazile su se polomljene boce. Meksikanac, verovatno

krčmar, ležao je pored šanka. Bio je mrtav.

– Gde je Peralta? – povika Dok.

Razbojnik sa devojkicom ispod sebe na stolu podigao se i pogledao Holideja pijanim pogledom. Zatim je pogledao Kastru, iscerivši se.

– Vi smetate, senjor – reče on. – Zar ne primećujete?

Dok mu obori sombrero sa glave i podiže ga uvis uhvativši ga za kosu.

– Pitao sam gde je Peralta, ti smrdljivko!

– Gore u sobi neke devojkice, senjore.

Prasnu pucanj. Razbojnik se trgao i pao na pod.

Kastro je držao u ruci revolver čija se cev još uvek pušila. Bilo je to ubistvo. Ali ne i za Kastru. Nije imalo nikakvog smisla da se o tome kaže i jedna jedina reč.

Dok potrča uz stepenice. Iza njegovih leđa su praskali pucnjevi i odjekivali krici pogodenih.

Nekoliko razbojnika iz bande koju je vodio Peralta nalazilo se ovde gore gde su stanovale devojkice.

Dok je otvarao vrata jedna za drugim. Nijedna nisu bila zaključana. Nije ga interesovalo šta se dešava tamo dole iza njega. Prasnuše ponovo pucnji.

U četvrtoj sobi nalazio se Peralta sa nekom ženom koju Dok nije mogao da vidi jer ju je bandit bio pokrio svojim telom. Ona je samo povremeno vikala i nije se branila.

– Okreni se ovamo! – viknu Dok. Morao je dvaput da više pre nego što je Peralta okrenuo glavu i pogledao ga.

– Ustaj i diži ruke uvis, uhapšen si! Peralta se iscerio pakosno.

– Hvataj maglu, gringo ili ću te ubiti. Ja sam kapetan...

– Dajem ti tačno jednu sekundu.

Otkuda se odjednom u njegovoj ruci stvorio revolver to Dok ni kasnije nije mogao da kaže. On je odskočio u stranu i pucao. Kugla zviznu pored njegovog uha i zabi se u zid. Međutim, Dokovo olovo je pogodilo metu.

VI

Mrtvi Peralta je bio vezan u sedlu jednog konja koga su proveli kroz ceo grad. Bilo je naređenje El Gata. On se verovatno nadao da će time popraviti svoj ugled i da će steći slavu oslobodioca Meksika. Ipak, niko više nije u to verovao. Proširiće se glas da je on ubica koji siluje žene i pljačka. U tome neće ništa izmeniti ni to što je naredio da se svi uhvaćeni banditi iz Peralteve bande stave uza zid i javno streljaju. Među vojnicima koji su zarobljeni bilo je nekoliko onih koji su hteli da ostanu verni vladi. Međutim, većina njih odlučila je da pristupi bandolerosima. Mnogi stvarno nisu bili toliko hrabri da se odreknu svoga života. Radije će prodati dušu đavolu El Gatu. To je išlo na ruku El Gatu da popuni svoje

redove, jer mnogi bandolerosi su ubijeni u borbi za grad.

Usred radova na raščišćavanju pronela se vest da stižu vojnici.

Da li je to brzi kraj El Gata? Izgleda da je bilo tako. Možda je i bolje tako nego da se njegova borba otegne u nedogled. Bez američkog novca Dok nije davao nikakve šanse El Gatu, bez obzira što se regularna armija osipala. Dok je sve nade polagao u vojnike koje je general Sančez poslao vozom.

Međutim, desilo se nešto drugo.

El Gatovi bandolerosi obukli su uniforme ubijenih regularnih vojnika. Grad je bio miran i tih kada je voz stigao u San Rafael. Samo nekoliko bandolerosa stajalo je na peronu i čuvalo stražu. Oni su radosno mahali prispelim vojnicima.

Dok je hteo da opomene vojnike, ali mu El Gato nije pružio priliku za to. Stegnutih usana morao je Dok da gleda kako vojnici iz voza upadaju u klopku.

Jedan pukovnik je prvi skočio iz voza i izdavao naređenja. Vojnici su silazili iz vagona, a da nisu videli ništa sumnjivo.

Bandolerosi sa perona su odjednom nestali i vojnike je dočekala kiša kuršuma. Čak ni posada „gatlinga” nije bila ostala kod svoga oružja. Vojnici su potrčali natrag.

Bilo je dosta mrtvih. Jedan od njih je bio pukovnik koji je komandovao.

Nije bilo nikakvo čudo što je sve zahvatila panika.

Kastro je stajao u zaklonu stanične zgrade i komandovao. Dok i ostali Amerikanci ležali su iza šinskih pragova. Dok je pucao u vazduh. Ostali nisu uradili tako. Njima je bilo svejedno za koga ubijaju.

– Predajte se ili ćete svi umreti! – riknu Kastro. – Bacite oružje i izađite sa rukama podignutim u vis.

Posle smrti pukovnika komandu je preuzeo jedan kapetan. On je bio hrabar čovek. Dok je video kako se on u skokovima prebacivao prema lokomotivi. Ložać i mašinovođa bili su na svojim mestima. Dok je shvatio šta kapetan namerava da uradi. Revolverom će naterati tu dvojicu da pokrenu voz kako bi umakli iz opasne zone. Samo kada bi mu to uspešlo... A izgledalo je da će biti tako.

Sada je stigao do lokomotive. Čim je stigao, lokomotiva je krenula. Ali bez ostalog dela voza. Dok je video bandoleroze koji su otkačili vagone. Lokomotiva je išla sve brže i uskoro je nestala iz Dokovog vidnog polja. Na sve strane čuli su se pobedonosni povici bandolerosa. Uspeli su. Sada je bilo samo pitanje vremena kada će se vojnici predati. U svakom slučaju bili su izgubljeni.

Kapetan je ležao u vagonu i očajnim pogledom otpratio lokomotivu.

Dok je čuo kako Frost kaže – Mi smo uzjahali „pravu ragu”.

Mislio je time na El Gata. Dok nije imao volje da mu kaže pravu istinu, jer Frost to ne bi verovao.

Malo kasnije iz voza su počeli da izlaze prvi vojnici.

El Gatov „vojni sud” bio je prava lakrdija. On, Kastro, Rivas i Korteza sedeli su na trgu iza jednog stola i vojnici su im prilazili jedan po jedan. Oni su kao i ranije vojnici koji su se nalazili u San Rafaelu imali isti izbor: ili da se pridruže bandolerosima ili da budu ubijeni. Samo malo njih se odlučilo na junačku smrt.

Za oficire nije postojao taj izbor. Njima Valverde nije verovao. Oni su morali da umru. Tako je bilo oduvek.

El Gato je pokazao jednu nastranu vrstu humora. Kao mesto izvršenja kazne odredio je belo obojenu crkvu na bregu.

Osuđeni na smrt stavljeni su uz crkveni zid i kaznena grupa je zauzela stav. Dok je stajao tu i bespomoćno stiskao pesnice pošto je morao da gleda to masovno ubistvo. Tako je naredio El Gato.

Bio je to trenutak kada se Dok u sebi zakleo da će ovog đavola u ljudskom liku poslati tamo gde mu je mesto, u pakao.

Dok i ostali stanovali su sada u kantini u kojoj su iznenadili bandu koju je vodio Peralta. Velika kantina na trgu bila je puna bandolerosa.

– Dobro je – reče Frost dok su sedeli za jednim velikim okruglim stolom i pili viski.

Dok je ispio čašu brendija. Jučerašnji i današnji dan bili su užasni. Frost se isceri i pogleda ga.

– Rekao sam, dobro je, amigo – reče on. – Samo, ja se još uvek pitam kod koga su dva miliona! Kod nas svakako nisu. Kod El Gata nisu. Pa ti sanduci nisu mogli jednostavno da se pretvore u vazduh.

S nepoverenjem je gledao u Freda.

Tog trenutka na vratima se pojavio El Gato u pratnji Kastru i razgovor prestade.

* * *

Napeta atmosfera, pomisli Dok. I ostali su to primetili. Na njihovim licima ogledao se nemir. Kod El Gata se u svakom trenutku može očekivati nešto neprijatno.

Kastro je ostao da stoji na vratima. Kao neki stražar, pomisli Dok. Da li možda napolju ispred kantine već čeka kaznena komanda? Da li je kuća opkoljena? U tom slučaju El Gato se igra sa svojom sudbinom kad se usudio da se uputi u lavlju jazbinu.

El Gato ih je odmerio bezizraznim i hladnim pogledom jednog za drugim. Najzad je stao ispred Pokera Freda.

– Dolari – reče vođa bandolerosa. – Da li znate gde su sanduci sa zlatnim dolarima?

Gledao je uporno u kockara.

– Kaži generalu istinu, Frede – opomenu ga Dok. Dao je neprimetno znak kockaru da možda ne misli tako.

– Kunem se, generale, tako je kao što sam vam kazao – reče Fred kreštavim glasom. Njemu stvarno nije bilo prijatno što se našao u svojoj sopstvenoj koži. U ovo vreme El Gatu jedan ljudski život nije značio ništa.

– Sanduci nisu mogli sami da odu iz skrovišta – režao je El Gato. To što nije našao zlato mora da ga peče kao živa vatra. Sve njegove misli vraćale su se na istu tačku, zlato. I što je više mislio o tome, sve više je bio ljut.

Sada je imao armiju bandolerosa koja je brojala više od četiri stotine ljudi. Većina od njih bila je dovedena na silu.

Doku je bilo jasno da to nije pouzdana vojska. To je znao i El Gato. Kod prvog okršaja oni će se razbežati ili će preći na stranu regularne vojske. Bandolerosi su sada imali i tri topa i nekoliko „gatlinga”. Sve je to lepo, ali bez zlatnih dolara pobuna nije imala šansu da uspe. On je znao i to.

Fred je grizao svoju donju usnu.

– Žao mi je, generale – reče on.

– Ali, ja stvarno ne znam ko je odneo sanduke sa dolarima.

– Do đavola! Mi nemamo taj novac, generale! – reče Dok oštro. Bio je ljut.

El Gato ga pogleda. Za kratko vreme kao da se osmehnuo.

– Žena je nestala – reče on kratko. Nastala je tišina.

– Džudi Vajt? – upita najzad Dok.

– Da, ona je nestala – potvrdi El Gato. – Ona i Korteza. I još jedan čovek. Još pre nekoliko sati. To je primećeno tek sada. Đavolska veštica!

Korteza, seljak koga je El Gato imenovao za kapetana?

Dok je zbunjeno vrteo glavom.

– Kapetan Korteza je pouzdan čovek, generale – rekao je on. Ne, Holidej stvarno nije verovao da bi se Korteza upustio u takvu svinjariju. Možda je Korteza zaljubljen u Džudi Vajt, a to dosad niko nije primetio? U tom slučaju je moguće da ta veštica iskoristi Korteza kako bi postigla neki svoj cilj. Samo, Doku nije bilo jasno šta sve to treba da znači. Možda je Džudi uhvatila maglu zato što je znala šta je čeka? El Gato je već odavno nije gledao. Zasitio se nje. Verovatno je nije podnosio zato što je bila izdajica! Međutim, Dok nije u sve to bio siguran.

– Džudi Vajt i Kastro su vas oslobodili iz zatvora, generale. Da li je to bila nameštena igra? Da li je to bilo ranije dogovoreno da se dogodi baš tako? – upitao je Dok.

– Vi mislite da li sam ja poslao Džudi kod generala Mendoze da ga zavede i pridobije ga za našu stvar? – upita El Gato i nasmeja se. – Odgovor je ne, senjore. To je bila njihova igra, a ne moja. Ja mislim da nije nemoguće da je ona zlato...

– Kako bi magla to da uradi? – prekid ga Dok. El Gato ga odmeri mrač-

nim pogledom. Ranije nije dozvoljavao nikom da ga prekine u govoru, a pogotovo ne jednom Amerikancu.

– Moguće je da me je ona pratila one noći kada sam doneo sanduke iz San Rafaela. I sada je nestala sa novcem.

Da, moguće je da je neko onda pratio El Gata, a da on to nije primetio. I taj je odneo sanduke iz pećine. Što je Dok duže razmišljao o tome, utoliko mu je to izgledalo verovatnije. Međutim, neverovatno mu je to da je ta osoba bila baš Džudi Vajt.

– Varate se, generale – kazao je Dok. – Zlato nije kod Džudi Vajt.

– Kako to možete da tvrdite, senjor? – viknu El Gato ljutito.

Dok se osmehnu.

– U tom slučaju ona sigurno ne bi pošla sa Kastrom – odgovori Dok mirno. – Nije mi poznato kako je to bilo sa kapetanom, u svakom slučaju, Džudi je preuzela rizik vašeg oslobađanja samo zbog zlata. To mora biti jasno svakom ko mućne glavom.

VII

Idućeg dana u osvit zore El Gato je otišao sa svojim bandolerosima. Krenuli su prema jugu zaplenjenim vozom. Bila je to riskantna igra, Valverde je to znao. On je računao na nove pridošlice usput, a i na to da general Sančez sa svojom armijom koja se nalazila u rasulu neće moći

da mu pruže veliki otpor. Sa vojnicima i ratnim materijalom koji je poslao u San Rafael on je sigurno iscrpeo sve svoje rezerve i u ljudstvu i u materijalu. Mogao je da računa jedino na srećnu zvezdu. Kristijano Valverde je pokušavao da stiša unutrašnji nemir koji ga je bio uhvatio.

Biti gospodar celog Meksika! Pa to će biti nešto veličanstveno. Kao da je samog sebe omađijao stalno je mislio o tome. On nijednog trenutka u poslednje vreme nije sumnjao u to, da će biti veliki pobednik, a da će protivnik biti sraunjen sa zemljom.

Neke grupe su jahale na konjima i tražile ljude koji će poći u bandoleros.

Dok, Fred, Frost i Jang su jahali sa takvom jednom grupom kojom je komandovao pukovnik Kastro. Vin, Mek Lin i Slim bili su dodeljeni jednoj drugoj grupi.

Na jednom odmoru Fred je dao znak Doku i odveo ga u stranu. – Šta ti misliš, amigo, da li da se mi malo otkačimo od ove bande?

Dok ga je gledao zamišljeno. Još kada su krenuli iz San Rafaela mučila je i njega ista misao.

– A šta nameravaš dalje? – upita Dok. Poner Fred sleže ramenima.

– Nisam o tome razmišljao – reče Fred. – Samo, jedno je sigurno. Treba se uputiti što dalje od ove divlje horde. Ili će nas upucati bandolerosi ili će to učiniti regularna armija čim

se prvi put budemo sreli sa vojnicima generala Sančeza.

Dok potvrdno klimnu glavom.

– Večeras, čim se ukaže povoljna prilika – reče on tiho. – Hoćeš li da povedemo Frosta i Janga?

Fred podiže obrve.

– Zavisi od tebe – reče on. – Ti ćeš odlučiti.

– Neka nam nebo pomogne – osmehnuo se Dok. Time je sve bilo rečeno.

Idućeg dana u podne Dok i Fred su ponovo bili u San Rafaelu, mada je El Gato ostavio u gradu jednu manju jedinicu.

Bandolerosi su sedeli u velikoj kantini na trgu i nisu obratili pažnju na dvojicu Amerikanaca.

Kasnije je došao neki narednik koji je sada bio komandant grada i postavljao pitanja.

– Mi treba da tražimo Džudi Vajt i Korteza – objasni mu Dok.

Narednik je bio zadovoljan odgovorom i pridružio se ostalim bandolerosima.

Posle kratkog podnevnog odmora Dok i kockar su uzjahali konje i krenuli prema severu. Bilo im je obojici već dosta Meksika i hteli su da se vrate preko granice. Pošto je zlato nestalo bez traga Doku je sada bilo besmisleno da uzalud nosi glavu u torbi.

Igrom slučaja oni su posle nekoliko časova naišli na tragove koje Džudi Vajt i Korteza nisu dobro izbrisali za sobom.

* * *

Jedan mali rančero koji je držao samo nekoliko konja u svom koralu obavestio ih je o onome što ih je interesovalo.

– Da, senjores – reče on. – Jedna lepa plavuša u pratnji dva muškarca. Prenoćili su kod mene pošto ženi nije bilo dobro. Odjahali su samo pre nekoliko časova.

– U kom pravcu? – upita Dok. Rančero pokaza rukom prema zapadu.

Tamo negde Kortež živi, tako je pričao Doku. Imao je malu farmu i veliku porodicu. Sedam ili osam devojčica i dečaka, koliko se Dok sećao. Dakle, Kortež je krenuo kući. Dok je znao i zašto.

Kortež je bio jedan pošten, pristojan čovek. Bandolero je postao samo zato što je verovao u ono što je pričao El Gato. Bio je suviše naivan da prozre šta se krije iza prljave igre koju je vodio. Ono što se najzad desilo u San Rafaelu otvorilo mu je oči.

Razumljivo je što je on posle svega krenuo kući, ali šta tamo traži Džudi Vajt? Ona je morala što pre da beži u Teksas i da na taj način spasi svoju kožu.

– Da li su vodili mazge sa sobom? – upitao je kockar.

Fred je stvarno nepopravljiv. Još uvek je mislio na zlato.

I nije gubio nadu da će se zlato pronaći.

Dok se nije iznenadio kada je rančero odmahnuo glavom.

Uzjahali su konje i krenuli. Fred je odmah poterao konja prema zapadu. Dok doviknu za njim.

– Zar imaš nameru da ih slediš?

– Svakako – odvrati kockar preko ramena. – Mogu ja i sam ako ti nećeš.

Samo bi đavo mogao znati šta se događa u Fredovoj glavi.

Dok opsova i potera svog Miga za njim.

Nijedan od njih nije primetio grupu jahača koja je stajala na vrhu jednog brega i sve vreme ih posmatrala.

– Neka me đavo nosi ako znam šta ta dvojica misle – mumlao je Frost.

– Ja sam siguran da to ima neke veze sa nestankom zlata – ciknu Jang,

Tu su bili i Vin, Mek Lin i Slim.

Posle nestanka Doka i Freda, Frost i Jang su ih sustigli. Kastro se složio s tim da oni odu. Možda su jednostavno hteli da uhvate maglu kao Dok i Fred, a moguće je da znaju gde je zlato ili da s njim nestanu. Međutim, Kastro je krenuo za njima, trudeći se da ga ne primete. Bila je to prava igra skrivalica.

* * *

Džudi Vajt je lako nagovorila Korteza da pobegnu. Jedan njihov prijatelj im se pridružio. Već im je bio dosadio El Gato. A bilo im je jasno da će biti sve gore i gore. To su osetili. Zato su obojica želeli da se vrate na svoja seoska imanja kod žena i dece. O taj-

nim planovima plavokose Džudi Vajt nisu ništa znali.

Morado je bio Kortezeov sused. Kada su došli do Kortezeovog imanja on je odmah nastavio sam da jaše dalje.

Kortez je zagrlio svoju ženu Mariju koja je od radosti plakala i uzeo decu u naručje.

– Jesu li te pustili da ideš? – upita Marija zabrinuto.

– Nisu. Pobegao sam tajno.

– Majko moja! Oni će se vratiti i ubiće te.

– Oni me neće tražiti, draga moja. Za to sada nemaju vremena. A u najgorem slučaju mogu pobeći u brda i sakriti se.

– A žena? – upita Marija i pogleda u Džudi Vajt.

– Ona neće ostati.

Više od toga Kortez nije znao da kaže, jer nikada nije ni pitao Džudi kakvi su joj planovi.

Džudi Vajt je s prezrenjem gledala u Mariju. Međutim, bio joj je potreban Kortez. On i nekoliko poverljivih ljudi.

Pogledala je Korteza i osmehnula se.

– Mislim da znam ko je ukrao zlato. Učiniću te bogatim, amigo. Budi siguran u to.

Marija Kortez je bila pobožna, ali je isto tako bila i sujeverna. Odmah je pomislila na to da je Džudi Vajt veštica koja će im doneti neku nesreću. Zato je ispružila ruku, podigla kažiprst i srednji prst, raširila ih i izgovorila izreku protiv zlih duhova.

Kortez je gledao Amerikanku kao da ne veruje u ono što je čuo. Ona odjednom tvrdi da zna kod koga su dolari! Njega su često u životu prevarili. Zato sada nije verovao u to što je tvrdila Džudi Vajt.

– Lažete, senjora – promrmlja on.

– Odlazite! – ciknu Marija. – Uzjašite konja i idite.

Ona je utrčala u kuću. Uskoro se vratila sa puškom u rukama i uperila cev u plavokosu Džudi Vajt.

– Sklonite tu ludu ženu dalje od mene! – viknu Džudi ljutito. Nije se bojala, jer je mislila da ta stara krntija od puške ne može ni da opali.

Međutim, varala se.

Kortez je pritrčao do Marije i gurnuo cev puške u stranu baš onog trenutka kada je odjeknuo pucanj.

Kugla je prohujala jako blizu glave Džudi Vajt i ona je prebledela.

– Do đavola, uzmi joj pušku iz ruke, jer će me inače ubiti – viknu Džudi Vajt uplašeno.

Kortez istrže Mariji staru pušku iz ruku. Marija je jecala od besa.

Šta je Džudi rekla malo pre? Ona zna gde se nalazi zlato. Kortez se osećao kao da ga je neko udario teškim maljem po glavi.

Džudi Vajt se osmehnu.

– Ja to znam, amigo – potvrdila je ona ono što je malo pre rekla. – Međutim, potrebno nam je još nekoli-

ko poverljivih ljudi da tom banditu otmemo novac.

Kortez se još uvek nije povratio od iznenađenja. Gledao je zbunjeno u Džudi.

– O kome vi to govorite, senjorita? – upita on posle izvesnog vremena.

Sada je njegova glava već bila u redu. Gledao je ispitivački u Džudi Vajt.

Da li joj se može verovati? Ona je bila El Gatova ljubavnica. Sve vreme, stalno je bila u njegovoj blizini. Šta ona zaista zna? Nije bilo lako Kortezu da nađe odgovor na ta pitanja.

– Pa neću valjda sada odmah to da ti kažem – smejala se Džudi izazivački.

– Vi seljaci imate vodu u ušima. Da ti kažem pa da ti sam uzmeš zlato, zar ne? E neće biti tako, amigo.

Dok i Fred su se nalazili iza kuće. Oni su čuli svaku reč od onog trenutka kada se Marija pojavila sa puškom. Prva ih je primetila Džudi. Gledala je u njih raširenih očiju u kojima se ogledao strah.

– Možda ćeš meni odati tu tajnu, lutko? – upita Dok kada su joj prišli.

Kortez je tek sada primetio dvojicu Amerikanaca. Ukočili su se od straha. Da li ih je poslao El Gato da ga kazne?

Marija nije poznavala Amerikance, ali je osetila da od njih pretila opasnost. Pokušala je da otme pušku od svoga muža. Zaboravila je da ona najpre treba da se napuni.

– Pasji sinovi, kako ste me našli? – prosikta Džudi. Bila je više besna nego uplašena.

– Nije bilo teško – objasni Fred. Osmehnuo se. – Ostavili ste tako jasan trag da bi ga i slepac primetio.

Džudi Vajt je odlučila brzo. Sada kada je već imala na vratu ovu dvojicu bolje je da se posluži njima. Radije bi to učinili sa Meksikancima kakav je Kortez, jer se u tom slučaju ne bi bojala da će je oni ubiti kad budu pronašli zlato.

– Naći ćemo milione – rekla je ona. – Ja ću vas odvesti. Zatreptala je zavodljivo. Međutim to na Doka i Freda nije uticalo. Njima su jako dobro bile poznate takve žene kakva je bila Džudi Vajt.

– Ko dakle ima sanduke? – upita Fred blagim glasom.

– Ja ću vas odvesti kod njega, to je dovoljno – ciknu Džudi.

Bar kod jednog će uspeti svojim ženskim dražima. Zagledala se u obojicu. Najzad se odlučila za kockara. Izgledalo je tako kao da će kod njega imati uspeha.

– A ako nama to nije dovoljno? – upita Dok. Džudi se osmehnu.

– Onda ništa – reče ona. – Ja imam vremena. Zlato i taj čovek ne mogu mi umaći.

– Tu je izgleda u pravu – prošaputa Fred Doku. – Ili pak, da istinu iz nje isteramo batinama?

– Nije loša ideja – odvrati Dok Iju-tito.

Kada su se pojavili Frost, Jang i ostali, razgovor je prestao.

Freda je teško bilo naljutiti. Uvek miran, staložen i hladnokrvan i da je ljut, on to ne bi odao. To je naučio tokom dugih godina sedenja za stolom za kartanje.

– Šta kažeš na ovo? – upita on.

– Dokle god moje oko može da vidi to su sve sami dragi prijatelji! Prava parada.

Frost mu je prišao i udario ga u lice.

Kockar se uhvati za obraz. Međutim, još uvek se cerio.

– Da li je to stvarno bilo potrebno? – upita on.

Frost ga udari još jednom. Skoro da ga je izbacio iz čizama. Kockar posrne.

– Ti plašljivi lešinaru – frknu on.

– Misliš da si hrabar ako tučeš nekoga ko ne može da se brani.

– Koliko ja vidim ti imaš revolver u futroli – rugao se Frost.

– U redu. Ako ti to pričinjava zadovoljstvo. Ali, šta treba uraditi? – upita Fred i pokaza rukom prema Jangu i ostalima.

– Oni se neće mešati, budi siguran u to.

– Onda ću imati zadovoljstvo da se ogledamo – reče kockar i osmehnu se. Da li je opet imao igru u svojim rukama? Dok je znao da je on brz, ipak Frost je verovatno bio brži. A bar Jang neće ostati ravnodušan ako Fred uspe.

Holidej se polako povukao nazad. Niko to nije primetio pošto su svi gledali u Frosta i Freda. Odjednom su se u njegovim rukama stvorili revolveri: kolt i skriveni deringer iz čizme.

– To će biti pošten dvoboj! – grmnu on. – Ko se bude mašio oružja dobiće metak u čelo od mene.

Bilo je to jedno od onih iznenađenja koja mnogi nisu voleli, a naročito takvi tipovi kao što su Frost i Jang.

– Kućkin sine! – režao je Frost ljutito i škrgutao zubima.

– Hajde, krenite! – naredi Dok.

– Trideset koraka okrenuti leđima jedan prema drugom. Ja ću dati znak za pucanje. Ko se okrene pre toga biće napunjen olovom iz mojih revolvera.

Frost opsova. Ako povuče svoj poziv na dvoboj ispašće kukavica. On je video kockara koliko je brz onog dana kada je ubio kapetana Godoja. Bio je đavolski brz, to se moralo priznati, Međutim, između njih se onda nalazio samo sto. Radilo se samo o brzini, a ne i o preciznosti gađanja. Frosta je mučila ta misao.

– Hajdete! – viknu Dok. – Zauzmite položaj, uskoro će pasti mrak.

– Možda Frost želi da se izvini – reče Fred.

Bilo je to čisto ruganje. Poslednji pokušaj kockara da naljuti još više Frosta.

Frost se smejao da je sve odjekivalo.

– Hajde, idemo već jednom! – doviknu on Fredu. Okrenuli su se na suprotne strane leđima jedan uz drugog.

Dok je naredio da krenu. On je glasno brojao korake. Svakom po petnaest.

Oni su stali.

– Sada! – riknu Dok.

Obojica se brzo okrenuše nazad. Kako je Frost uspeo ranije da povuče oroz to Doku nije bilo jasno.

Jang se nasmeja pakosno.

Međutim, prerano se obradovao.

Kada je Frost pucao kockar još nije ni bio izvadio revolver iz futrole. Ipak, izgleda da je on tako nešto i slutio. Isto kao i uvek kada je znao koje karte imaju ostali igrači za stolom.

FREDU je uspeo skok u stranu. Frostova kugla samo je okrznula njegovu jaknu. A onda se oglasio njegov revolver.

Frost je stajao raširenih nogu i ukrućen. Nekoliko sekundi. U početku niko nije video malu crvenu rupu na njegovoj glavi iznad nosa, dok ona nije počela da bude sve veća i veća.

Kada je Frost pao na zemlju bilo je to kao da je pao stogodišnji hrast.

Svima je zastao dah. Jang je do poslednjeg trenutka mislio da će Frost još jednom povući obarač. Tek kada je snažnom čoveku iskliznuo revolver iz ruke shvatio je da je Frost pogođen.

Fred se uhvatio za rukav. Nije čak bilo ni krvi. Ljutito je pogledao u ostale.

– Taj pasji sin je imao još jedan revolver u futroli na pantalonama. Mislio je da ja to nisam primetio. I on je taj pištolj izvukao pre nego što se čula komanda.

– To je tačno – složi se Dok. Pogledao je oštro ljude. Vin je stao pored Freda. Nije rekao nijednu reč, ali oni su razumeli. Sada ih je bilo tri protiv tri.

Jang opsova. Međutim, niko nije hteo ništa da rizikuje.

Dok skloni revolvere i pogleda u Džudi.

– Eto tako, leđi – reče on. – Sada najzad imamo mir i dosta vremena da malo porazgovaramo.

Džudi je bila dovoljno pametna da uvidi da se njena jedina šansa sastoji u tome da ove vukove zavadi kako bi se međusobno klali. Pogotovu što Dok nije dozvoljavao da tajnu od nje saznaju batinama. Ako bi je tukli ona bi ipak na kraju morala da popusti, ali tek onda kada bude polumrta. Dok nikada nije dozvoljavao takve metode, a pogotovu kada su u pitanju žene.

Kod Poker Freda Džudi je uspela. Postojala je još samo jedna spavaća soba osim one bračne Kortezevih. Decu su premestili u kuhinju i Džudi i Fred su se smestili u toj sobi.

Dok i ostali spavali su u štali na slami.

Frostu su iskopali grob iza kuće. Bez mnogo buke. Niko nije želeo da održi govor. Ni Jang koji je bio njegov najbolji drug.

Vin je ležao pored Doka i upitao tiho.

– Šta ti misliš o svemu ovome što nam je zakuvala „slatka plavuša”?

Sve što se od Džudi moglo saznati bilo je neodređeno. Ona je tvrdila da je te noći kada je El Gato napustio grad sa sanducima zlata nestao jedan čovek i da se pojavio tek ujutru. Međutim, ona je stalno odbijala da kaže ime tog čoveka. Uvek bi se branila.

– Znam gde ćemo ga naći. I ja ću vas odvesti tamo. Verovatno se Džudi bojala da će oni nju, čim bude otkrivena tajna, poslati negde u pustinju odakle se više neće moći izvući dok je živa. Ili će je jednostavno upucati!

Ridokosi Slim koji je retko otvarao usta bio je sada izuzetno govorljiv. On je promrmljao.

– Taj kućkin sin igra večeras svoju najveću igru u životu.

Vin je gledao u Slima. Nije razumeo šta je ovaj time hteo da kaže.

Doku je odmah bilo jasno šta je Slim mislio. Kockar i Džudi kao da su sedeli za stolom za poker i pokušavali jedno drugom da otkriju karte. Ona je htela da uvuče Freda u svoju igru, a on se nadao da sazna od nje tajnu nestalog zlata. U krevetu se to najbolje može srediti.

– Šta time želiš da kažeš, Slime? – upita Vin. Dok i Slim se isceriše.

– On misli da će Fred uspeti da sazna od nje ono što mi nikako nismo uspeli, amigo – objasnio je Dok kako bi poštdeo Vina daljih napora da razmišlja.

Vin je bio priglup, razmišljao je Dok. Međutim, ponekad je mnogo lakše izaći na kraj sa takvim glavama nego sa onima koji sebe smatraju pametnim.

– Ako nas taj nitkov prevari, ja ću ga lično ubiti – mrmljao je Jang.

Mek Lin nije rekao ništa. Osmehnuo se. Kockaru svakako neće biti lako!

Dok je pomislio na Džudi i Freda koji se sada sigurno lepo zabavljaju milujući jedno drugo. On sam nije zavideo kockaru zbog Džudi. Ta žena njega nije privlačila. Imao je prilike da bude sa više žena, ali Džudi je stvarno bila obično đubre, bez obzira što je bila lepa. Biti intiman s njom, bilo bi mučenje.

* * *

Kada je Dok idućeg jutra izašao iz šupe pored bunara je stajao Fred i brijao se. Bio je vedar i veseo.

– Halo, amigo! – doviknu Fred veselo. – Da li si dobro spavao i naspavao se?

Dok ga pogleda.

– Ne brini za mene, momče – reče on. – Tu je ono važnije, da li si us-

peo da saznaš nešto pomoću tvojih trikova?

Kockar ga je gledao. Bio je zamišljen. Nastavio je zatim da se brije i samo se malo iscerio.

Kod njega se nikad ne zna šta misli i Dok ga dalje ništa nije pitao nego je i sam počeo da pravi sapunicu.

Kada je iza njegovih leđa odjeknuo topot konjskih kopita Dok se okrenuo. Izgleda da ovaj lepi dan neće biti tako veseo. Svakog drugog bi Dok očekivao ovde, ali ne njega!

– Dobro jutro, senjores! – začuo se glas.

General Hoze Ramos koji je jahao na čelu grupe kliznuo je iz sedla i prišao im.

– Dobro jutro, generale! – odvrati Dok. Osetio je kako mu reči zastaju u grlu i počeo je da kašlje. Samo je još Ramos nedostajao pa da bude vatreno kao u paklu. Ako je ikada nešto bilo tačno što je Džudi Vajt rekla onda je to bilo sada kada je tvrdila da će im račune pokvariti Ramos. Uz to će im doneti i druge neprijatnosti. Obojica su znali kakav je njihov odnos. Ramos je želeo da se Doku stavi omča oko vrata, a Dok isto to njemu.

U dvorište je stizalo sve više jahača. Nisu se više mogli ni izbrojati. Ramos mora da je krenuo sa polovinom svoje armije. Šta li samo namerava da uradi?

Ramos pređe rukom preko svoje brade i osvrnu se unaokolo.

– Šta ima novo, senjore? – upita on.

– Da li ste našli sanduke sa zlatom?

– Žao mi je, generale, ali nismo – odvrati Dok. – To nije dobro za vas, senjore. – Ja i moji ljudi činimo sve što možemo – reče Dok mirno.

Počeli su da izlaze i pospani ljudi iz šupe. Iznenadili su se kad su videli tako veliki broj vojnika. General je gledao u njih.

– Čini mi se da nedostaje senjor Frost – rekao je on. – Da li on više nije u vašoj grupi?

– Morali smo juče da ga stavimo koju stopu ispod zemlje – objasni Dok. – Leži tamo iza kuće. Ako želite možete da posetite njegov grob, generale.

Dok je to rekao podrugljivim tonom. Međutim, to nije uticalo na generala.

– Od čega je umro? – upita Ramos.

– Od jedne zarazne bolesti.

– Koje bolesti, senjore? – upita Ramos mirno. Bio je strpljiv i staložen. Međutim, Doku je to bilo poznato.

– Akutno trovanje olovom – objasni Dok. – Dvoboj!

Ramos je odmerio Doka mračnim pogledom. Na svu sreću nije pitao dalje, jer Dok je već bio pomalo ljut. General se okrenuo nazad i naredio.

– Pretražiti sve! – pokazao je rukom sve zgrade.

– Šta vi ovde možete naći, generale? – upita Dok zabrinuto.

– Sakrivene bandoleroze – frknu Ramos. Vojnici se uputiše u kuću i u šupu.

Uskoro je Dok čuo Mariju kako više i plače. Dvojica vojnika vodili su iz kuće Korteza koji se otimao i vikao.

– Evo ga, generale.

Jedan od vojnika držao je u rukama pušku i ukršteni pojas sa patronama. Podigao ga je uvis. Time se Kortež otkrio. Samo pobunjenici nosili su takve pojaseve.

General Ramos klimnu glavom. Tu sumnje nije bilo. Kortež je pripadao bandolerosima.

VIII

Izgleda da je sada između brata i sestre sve bilo u redu. U stvarnosti je ipak između njih postojao zid koji ih je razdvajao. Stakleni zid. Providan i tanak, ali on je ipak bio tu. Oni su gledali jedno u drugo, smeškali se, a ipak nešto nije bilo dobro. Krivicu za to je snosio isključivo Elias. On je još uvek bio pun mržnje. Čudno, manje je mrzeo Končitu, mada joj nije mogao oprostiti sramotu koju je nanela njemu i imenu de Fausto. Ne, više je osuđivao samog sebe.

Bio je ljut na sebe što je podlegao slatkorečivosti tog pasjeg sina El Gata. Bio se toliko zaneo da ga nije ubio dok je za to imao priliku. Ako sramota koju su doživeli on i Končita nija mogla da se opere krvlju, Elias bi ipak osetio veliko zadovoljstvo da je ubio El Gata. Mora da je bio slep kada to nije učinio.

Međutim, sada je za to kasno. El Gato i njegovi bandolerosi prodiru

prema jugu. Toliko je znao Elias. On je odjahao u San Sebastijan, jedan mali grad u blizini njegove hacijende. Tamo je saznao tu novost. Izgledalo je da će El Gato ipak uspeti. Prve gomile pobunjenika imale su uspeha u borbama sa regularnim trupama generala Sančeza. Navodno, El Gatu svakog dana pristižu mnogi dobrovoljci. Njegova armija bandolerosa je rasla kao pečurke posle kiše. Elias je razmišljao o tome da se ponovo stavi na raspolaganje El Gatu. Ne da bi se borio za njega, već da ga ubije, čak i onda kad bi to morao da plati sopstvenim životom. Ipak, tu je bilo nešto zbog čega nije odmah krenuo.

Posle njegovog povratka iz San Sebastijana gde je saznao za sve te najnovije vesti prišla mu je Končita.

Htela je da razgovara s njim mada inače nisu često razgovarali.

– Zar nećeš da se boriš za oslobođenje Meksika? – upita ona. – Kristijano će te prihvatiti raširenih ruku, veruj mi.

Ona je stvarno bila maloumna žena! Končita je još uvek verovala u to kople El Gata kao da ga je providenje poslalo da narodu izbori slobodu.

Elias nije odgovorio Končiti. Opet bi izbila svađa između njih. Izašao je napolje i seo na klupu ispod drveta. Kada se posle sat vremena vratio u kuću i počeo je da pakuje svoje stvari.

– Ideš? – upita ga Končita. Njene oči su sijale. – Ideš kod El Gata da se boriš protiv tiranije?

Elias je gledao u nju. Nije odgovorio na njeno pitanje.

– Ja sam se usput i u San Sebastijanu raspitao gde se mogu naći vakerosi koji bi se brinuli o našoj hacijendi. Međutim, nema ih nigde. General Sančez ih je naterao da postanu vojnici. Sve one koje je našao. Ostali, koji su uspeli da se sakriju sada su bandolerosi, dok polja ostaju neobrađena, a goveda se gube ili pak budu ukradena.

Zatim se Elias vinuo u sedlo i poterao konja. Nije se okrenuo nijednom da pogleda u Končitu koja je stajala na kućnom pragu i mahala mu.

* * *

Pukovnik Kastro je ležao iza žbuna na jednom brdu koje se nalazilo na izvesnoj udaljenosti od Kortezeve hacijende i držao durbin u ruci. On je video sve. Čak i dvoboj između Amerikanca.

Sada su oni opet bili zajedno. Jednog su sahranili iza kuće. Uprkos velike daljine Kastro je mislio da je to Frost. Drugi učesnik dvoboja sigurno je bio kockar. On je ubio Frosta. Samo, zašto nisu ubili kockara? I, šta oni traže ovde kod Korteza, prokletog izdajice? Čim dođem do Korteza, ubiću ga, razmišljao je Kastro.

I plavuša je bila tu.

Kastro je razmišljao o tome šta bi ovo trebalo da znači! Sigurno imaju neke određene namere! Amerikanci koje je on poslao da prate Doka

i kockara bili su pogrešna karta na koju sam igrao, pomisli Kastro. Banda se sada ponovo okupila.

– Probisveti i razbojnici! – procedi Kastro kroz zube.

Razmišljao je o tome da ih preko noći iznenadi i napadne ih. To bi mu sigurno uspelo. Ti nitkovi su se osećali toliko sigurnim da nisu postavljali stražu.

Međutim, Kastro je ipak došao do zaključka da je pametnije da te lupeže posmatra. Možda će ga oni ipak odvesti do sanduka sa zlatnim dolarima koji su El Gatu bili toliko potrebni. Kako je El Gato prošao u svom pohodu prema jugu, to Kastro nije znao. On sam sa svojim bandolerosima kojih je bilo dvadeset nalazio se u nekoj vrsti praznog prostora i usudio se đavolski smelo da dođe tako daleko na zapad. Svakog trenutka mogli su da naiđu na vojnike generala Ramosa, što bi se sigurno završilo jako loše za njih.

U rano jutro pukovnik Kastro je ponovo ležao na svojoj osmatračnici. On je prvi primetio vojnike koji su sa približavali seoskom imanju. Kada je Kastro kroz durbin prepoznao generala Ramosa opsovao je i spustio durbin. Najbolje je bilo da odmah uhvate maglu.

Kastro je dugo razmišljao. Ipak, odlučio je da ostane i da vidi šta će se dalje dogoditi. Uostalom, u životu treba nekad i rizikovati.

* * *

General Ramos je odmerio Korteza mračnim pogledom, zatim je pokazao palcem prema zidu. Svima je bilo jasno šta to znači.

Znao je i Korteza.

Bilo mu je to jasno još onda kada su ga vojnici izvukli iz kreveta dok je još spavao. Korteza se pomirio sa sudbinom i dozvolio je da ga odvedu do zida.

Nekoliko vojnika stalo je ispred njega. Jedan narednik je izdavao naređenja.

Vojnici podigoše puške.

Tog trenutka desilo se nešto što je sve iznenadilo.

Dok je hrabro stao između Korteza i vojnika koji je trebalo da pucaju.

Narednik se zbunio kad je to video. Ljutito se obratio Doku.

– Sklonite se, senjor. Ometate izvršenje kazne.

Dok je doviknuo generalu Ramosu.

– Ovaj čovek nije bandolero! – riknu on. – Njega su naterali da stavi ukršteni pojas sa patronama. On je pobjegao od bandolerosa i on je sada naš vođa.

Ramos se namršti.

– Vođa čega, senjor Dok? – upita on.

– Ledi misli da zna gde ćemo naći sanduke sa zlatom – objasni Dok i pokaza rukom prema plavokosoj Džudi Vajt.

– Korteza je čovek koji će nam pomoći da pronađemo zlato. Mi ne po-

znajemo ovaj predeo, a on ga poznaje kao svoj džep.

Hoze Ramos je prešao rukom preko svog mršavog lica. Izgleda da se kolebao.

Dok je iskoristio tu priliku.

– Ja sam još uvek opunomoćeno lice vlade Sjedinjenih Država, generale – reče Dok. – Treba da pronađem nestale milione za vašeg predsednika Pereza. Ako vi dozvolite da onaj čovek tamo bude ubijen onda vi sprečavate da izvršim svoj zadatak. Ja ću to morati da javim Vašingtonu i definitivno odustajem od toga da tražim dolare.

Bila je to pretnja. Jedan prokleta tvrd zalogaj za generala. Uz to pred njegovim vojnicima! Dokova pretnja je bila jako nezgodna. Perezu su jako bili potrebni dolari. Pogotovu sada kada je El Gato nizao uspeh za uspehom. Bilo bi jako neugodno ako bi se njemu, generalu Ramosu, natarili na vrat da je sprečio potragu za zlatom. Izgubio bi svoj generalski čin, to je sigurno. Ali verovatno bi ga koštalo i života.

– Pustite tog čoveka! – naredi Hoze Ramos. Okrenuo se prema Doku. – Od sada ste vi odgovorni za ovog lupeža, senjore. I, nemojte misliti da vas ja neću staviti pored zida umesto njega.

* * *

Pukovnik Kastro gledao je kroz durbin. Video je kad su Korteza stavili uza zid i bio je zadovoljan. Korteza

je bio izdajica. Zaslužio je da ga napune olovom.

Tada je ugledao kako taj đavolski gringo staje između Korteza i vojnika koji je trebalo da pucaju. Nešto je govorio generalu? Da li će to nešto pomoći? Sigurno neće, pomisli Kastro pakosno. Najbolje bi bilo da general naredi da upucaju i Doka.

Kastro nije verovao svojim očima da se to nije dogodilo. Korteza se odvojio od zida i ušao u kuću. Od izvršenja kazne znači nije bilo ništa. Šta li je to Dok mogao reći generalu da se on odlučio da pusti Korteza? Prosto neverovatno!

Narednik je dopuzao do Kastroa. Pokazao je rukom prema dolini. Stalno su stizali novi jahači. Čitava jedna armija!

Kastro opsova. Sada je sve bilo jasno. General Ramos je došao sa svojim trupama iz Čihuahue. Namera je bila očigledna. On je želeo da napadne El Gata s leđa i da time pomogne generalu Sančezu. To bi moglo biti jako opasno za pobunjenike. Vrlo opasno!

Pukovnik mahnu glavom. Morali su nestati pre nego što ih otkriju. Njihovi konji nalazili su se u jednom jarku iza brega.

Kastro je izdao komandu da se uzjaše. Bilo je krajnje vreme. Prve grupe prethodnice regularne armije već su se približavale bregu odakle je Kastro osmatrao.

Kastro je stao na čelo i grupa je krenula. Galopirali su.

* * *

Sad su svi postali zarobljenici, razmišljao je Holidej mršteći se. Kapetan se zvao Hulio Gamba. Sa njim je ostalo i četrdeset vojnika.

– Da vas štitimo, senjore – rekao je general podrugljivo na rastanku. – Ovi ljudi će vam sigurno biti od koristi prilikom traženja zlata. Neki od njih su odavde iz ove oblasti i mogli bi vam pomoći ako se Kortezu nešto desi. Ličilo je to đavolski na pretnju. Pogotovu što se tiče Korteza. Bar tako je to shvatio Dok.

Kapetan Hulio Gamba bio je u neku ruku slika i prilika generala Ramosa. On doduše nije imao taj nadmen izraz, ali se nije dopao Doku. Delovao je nekako grubo. Nikada se nije osmehnuo, čak ni slučajno.

Šest Amerikanaca koji su se uz to slagali kao „pas i mačka” protiv četrdeset vojnika! To je bila smešna razlika i samo je đavo mogao da je izjednači.

Marija Korteza stajala je u dvorištu i jecala dok su odlazili. Suze su joj tekle niz lice i bila je tužna kao da više nikada neće videti svoga supruga. Molila se glasno da se njene slutnje ne ostvare. Dok je spasio Korteza, međutim, izgubio je svaku nadu da će se taj čovek vratiti na svoju haciendu živ i u jednom komadu.

Sada se sve vrtelo oko Džudi Vajt.

Da li je ona zaista znala gde se mogu naći sanduci sa zlatom? I, šta onda ako su stvarno „namirisali zlatnike”? Ramos je dugo razgovarao sa kapetanom pre nego što je uzjahao konje.

Dok ne bi bio iznenađen ako su razgovarali o tome da njega, Doka, i ostale njegove drugare pošalju na daleki put bez povratka. Objašnjenje bi se lako našlo. Nestali u borbi sa bandolerosima, Međutim, bilo je mnogo drugih načina da se u Meksiku nestane, a da niko ne posumnja u to kako su nestali neki ljudi. Kako mu je general Ramos podrugljivo rekao: nijedan petao neće kukurikati za njim ako se ne vrati iz Meksika. Možda je ta ništarija i bila u pravu kada je to rekla.

* * *

Priterana u tesnac od strane kapetana Gambe, Džudi Vajt je videla jedini izlaz u tome da laže. Doku je bilo jasno da je laž sve što ona kaže.

Na pitanje kapetana Gambe ona je odgovorila – Videla sam čoveka koji je te noći tajno pratio El Gata. Ja znam samo tako neodređeno gde bi mogli da ga tražimo. Međutim, ne znam kako se on zove, kapetane. Dok je sumnjao u to da joj Gamba veruje. Verovatno sumnja u nju.

Džudi je razmišljala o svemu. Tek kasnije joj je palo na pamet ko bi mogao biti taj koji se domogao zlata. Inače ona ne bi rizikovala svoj život

da bi oslobodila El Gata. Međutim, nešto tu još nije bilo jasno. Zašto ta lepa „plava veštica” nije htela da kaže ime tog čoveka?

Što je više Dok razmišljao o tome sve više mu je bilo jasno da se Džudi Vajt još uvek nadala da će dobiti ako ne ceo kolač, a onda bar jedan deo. Međutim, Gamba ga joj neće baš tako lako prepustiti. A ni on, Dok takođe nije imao nameru da to učini. Tu je bio i razbojnik kod koga se nalazio novac. Da će on biti spreman da deli novac sa plavokosom Džudi Vajt. Da li je Poker Fred nešto saznao od nje? Smeškao se. Ali, iza tog njegovog osmeha je bila neka vrsta maske i stvarno se ništa nije moglo zaključiti.

IX

Dva dana kasnije stigli su u jedan mali grad. Zvao se Bela Vista i nalazio se na jednom malom uzvišenju odakle se mogla videti skoro cela dolina.

Džudi Vajt je sve vreme uzaludno pokušavala da zavede kapetana Gambu koji se nije obazirao na njene draži. Možda je to bilo samo prividno. Nikada se ne zna šta nosi dan, a šta noć!

Pravog hotela u Bela Visti nije bilo. Postojalo je samo više kantina u kojima su mogle da se iznajme sobe za prenoćište.

Gamba je tražio jednu sobu sa dva kreveta. Zatim je bez reči uhvatio Džudi za ruku i poveo je uz stepenice.

Dok nije bio manje iznenađen nego Džudi! Bez obzira što je Gamba svuda postavio stražu Doku nije bilo teško da uhvati maglu i nestane negde u daljini. Međutim, bio je radoznao. Jednostavno nije hteo da propusti poslednji čin ove interesantne drame koju je smislila Džudi Vajt.

Džudi je svoju ulogu igrala izvanredno. Polako, ali sigurno trudila se da ostvari ono što je naumila.

Sada je tu i nova priča. Gamba!

Dok se isceri i pogleda u Freda.

– Šta ti kažeš na sve ovo, amigo? – upitao je on. Kockar je zviznuo kroz zube.

– Da li ti znaš nešto više o ovome, prijatelju? – upita on veselo.

– Ne znam – odvrati Dok.

Dok je bio siguran da će kockar nešto preduzeti. On nije navikao da gubi. Međutim, po njemu se nije moglo videti da li mu nešto znači to što sada lepa Džudi miluje kapetana Gambu.

– Da li si uspeo da saznaš nešto od nje što će nam pomoći da krenemo koji korak dalje? – upita Dok.

Fredovo lice je ličilo na masku. Ništa. Čutao je i samo se malo osmehnuo.

– Idiote! – frknu Dok. – Sada nije samo novac u pitanju već i naši živo-

ti. Čudi me da to nisi primetio, „rogonjo”.

Dokove reči su izgleda naterale kockara da malo mučne glavom. Sa njegovog lica kao da je sada spala ta maska mirnoće, a u njegovim očima kao da se ogledao strah.

Fred odmahnu glavom.

– Nije odala ništa, ako na to misliš – reče on. – Ja ne znam ništa više nego ti ili Gamba.

Kasnije je Fred seo za kockarski sto. Dok se naslonio na zid i posmatrao. Čekao je da vidi kada će se dogoditi eksplozija, jer, opasnost je već visila u vazduhu.

Međutim, nije se dogodilo ništa. Fred nije dobijao. Čak je i gubio. Naravno u granicama. Dvojica narednika i jedan podnarednik su se radovali.

Taj prokleti kučkin sin koji je pravi čarobnjak sa kartama i sada je varao, pomisli Dok. Njegova namera je bila jasna. Želeo je da pridobije za sebe vojnike.

Te noći nestao je Kortež.

Jednostavno ga ujutru nije bilo tu. Niko nije znao šta se s njim dogodilo. Dok bi mogao da se zakune da je Kortež ubijen po naređenju generala Sančeza. Dokaza naravno nije bilo. Zle slutnje Marije Kortež su se izgleda ostvarile.

Dok je sa zebnjom u srcu pomislio na to da je on možda sledeći koga će Ramos poslati na vešala. Nešto ga je gicalo oko vrata! On je zaštitio

Korteza, ali to izgleda nije mnogo pomoglo.

Džudi Vajt je ujutru došla neuredna i namrštena. Njene oči su bile okružene modrim podočnjacima.

Fred se isceri.

– Moje poštovanje, senjorita! – reče on i isceri se. Izgleda da taj kapetan Gamba ima neke „jako dobre kvalitete“, doduše, u to niko nije verovao.

Dok nije slušao o čemu su govorili. Bila ga je zaokupila misao od kako je nestao Korteza. Od toga je zavisilo i to kakva je njihova sudbina. Zavisi od toga kada će kapetan Gamba odabrati trenutak da ih pošalje na onaj svet.

– Negde ovde mora biti – rekla je Džudi Vajt i pokazala prstom mesto na karti koju je raširio kapetan Gamba.

Bilo je to jedan sat nakon što su napustili Bela Vistu. Dokove misli su zaokupljene Kortezevim nestankom. Da li je taj čovek možda pobegao? Ipak, izgleda da nije tako. Vojnici i kapetan Gamba bi već odavno primećili da nema Korteza i tražili bi ga. Pretpostavka da su Korteza prošle noći ubili bila je sada Doku više nego moguća. Ta prokleta banda ubica! Izgleda da regularna armija nije ni za dlaku bila bolja od pobunjenika.

Kada je Gamba ušao u kantinu u Bela Visti posle Džudi, nije joj poklonio nijedan pogled. Osmeh na usnama Džudi Vajt kao da se ukočio. A

kada je uzjahala konja on joj se obratio grubo.

– Vaše je mesto kod ostale dvojice Amerikanaca, senjorita.

Fred ju je samo letimično pogledao. Za njega ona kao da je sada bila vazduh.

Dok je stajao iza kapetana. Nagnuo se iznad karte. – Ovo je ravnica El Porta – reče.

– Ja nisam slep, senjor – frknu kapetan Gamba i okrenu se nazad.

Jaz se očito produbljivao. Da li je Džudi Vajt bila govorljivija u krevetu pored kapetana Gambe? Ipak, ne bi se reklo. Dok je prišao ostalima.

– Negde u širokoj ravnici El Porta – saopšti im on. – Jedno tri dana jahanja. I još nešto, imam utisak da nikada nećemo tamo stići.

Gledali su ga zbunjeno.

Slim koji je bio škrt na rečima, oglasio se prvi. – Misliš da će nas oni pretnodno ubiti? – upita on. Dok klimnu glavom.

– Isto tako kao jadnog Korteza – reče on. – Mi više nismo potrebni kapetanu. U stvari, ne želi to on. Verovatno general Ramos hoće da mi nestanemo negde na jugu gde niko neće nanjušiti naše leševe. Jer ja sam ovde po nalogu vlade Sjedinjenih Država. U Vašingtonu će svakako hteti da znaju gde sam.

Jang je opsovao. – Krajnje je vreme da zbrisemo odavde – predloži Mak Lin. – Kako bi bilo da to učinimo noćas?

– Verovatno to ne bi prošlo bez pucnjave – reče Dok – Svi vi znate da je Gamba postavio stražare na sve strane.

Mek Lin se isceri.

– Te stražare ćemo jednostavno ubiti, rasteraćemo njihove konje da ne bi mogli da nas gone i nestaćemo – predloži on.

– A Džudi Vajt? – upita Dok. Fred ga odmeri mračno pogledom.

– Nju neka đavo nosi! – frknu on. Dok se osmehnu.

– Da li je to samo tvoja povređena sujeta ili si se zaljubio, amigo? – upita Dok.

Ozbiljno i mirno odgovorio je koc-kar. – Rado bih ti skratio tu poganu njušku ali, to bi bili veliko zadovoljstvo za Meksikance.

– Izgleda da si ti neki veliki filozof – reče Holidej.

– Prestanite! – reče Jang i pokaza rukom prema useku između dva brežuljka.

Rasli su kao pečurke na kiši. Bilo ih je sve više i više. Šezdeset ocenio je Dok letimično. Ma ne, bar osamdeset.

– Bandolerosi! – riknu Mek Lin. Uzeo je pušku u ruke.

* * *

Jedan jedini jahač se probio napred, a ostali su zastali. Razbojnici divljeg izgleda! Niko od njih nije imao ukrštene pojaseve na grudima.

– To su banditi – promrmlja Dok.

– Teo Končo, senjore! – viknu jedan Meksikanac koji je stajao po strani.

Dok je radoznalo gledao u čoveka sa velikim trbuhom koji im se približavao. To je znači Teo Končo, ozloglašeni vođa bande.

Dok je o njemu već dosta čuo.

Kapetan Gamba je verovatno već odavno raspoznao s kim ima posla. Izdavao je naređenja. Vojnici su odmah otišli.

– Pitaćemo tog probisveta šta želi od nas, kapetane! – doviknu Dok.

Gamba nije bio kukavica. Uzjahao je konja. Dok je poterao svoga Miga i uskoro su pošli prema mestu gde nalazio Končo i podrugljivo se smejao.

Na izvesnom rastojanju Gamba i Dok su zaustavili konje.

– Šta želiš? – doviknu Gamba. Končo se osmehnuo.

– Sve što imate – odvrati Končo.

– Mogao bi da budeš određeniji – reče Dok.

– Gringo izgleda sporo shvata – rugao se bandit. Vaše oružje i konje, novac i satove i ostalo – iscerio se.

– I naravno, plavušu – dodao je on i pokazao rukom prema Džudi Vajt. Šteta što nemate više žena.

Bandita je bilo skoro dvostruko više nego njih, ali to nije bilo važno.

– Krajnje je vreme da se tebi i tvojoj bandi stave lisice oko ruku, pasji sine! – riknu Gamba. On je znao da se Končo nikada nije usudio da napadne regularnu vojsku.

– Dobro, kapetane – reče Končo.
– Da se sporazumemo. Daćete nam samo ženu i mi ćemo vas pustiti da jašete dalje. Neka vam je srećan put.

Znači, taj smrdijivko je hteo da uzme Džudi Vajt!

Doku je prošla pomisao kroz glavu. Šta Končo zna o Džudi Vajt i zlatu? Nije želeo samo tu ženu. Dok je bio siguran da tu postoji nešto više. Gamba je izgleda isto mislio jer je stisnuo obrve.

– Gubi se odavde, ti smrdljivi pasji sine! – grmnu on. Končo je držao uzde iznad roga sedla.

Dok bi mogao da se zakune da on tu drži „kolt” mada se za njegovim pojasom nalazio revolver.

Doku su bili dobro poznati ti trikovi i bio je spreman. On je bio sakrio jedan Vinov revolver u pojasu pantalone.

– Samo žena, kapetane – reče Končo. – Moja poslednja ponuda.

– Zašto baš ona? – upita Dok.

Bandit se isceri prema njemu.

– Zato što će nas ona odvesti do sanduka sa zlatnim dolarima – odvrati bandit.

– Od koga ste saznali tu glupost?

Končo se osmehnu podrugljivo.

– Mislim da smo dosta razgovarali, gringo, zar ne? – upita on i namršti se.

Da, i Dok je mislio da je razgovoru kraj. Bandit je gurnuo pončo u stranu. Dok poteže revolver iz futrole za pojasom. Oba pucnja prasnuše skoro istovremeno.

X

Kada je voz sa više od osam stotina bandolerosa sa zaglušujućom eksplozijom odleteo u vazduh izgledalo je kao da je došao kraj sveta. Za one mrtve ljude to je zaista bio kraj, a i za one ranjene nije bilo mnogo nade da prežive. Bilo je to iznenađenje za sve, pogotovu za El Gata.

Svuda, gde god je El Gato mogao da vidi, vladao je pravi haos. To je ipak bio kraj! U njegovim ušima kao da su zvonila zvona. Glasno i prodorno, to kao da ga je opilo. Činilo mu se da ne čuje ništa. Čak ni granate koje su se rasprskavale u vagonima.

– Majko moja! – mrmljao je Rivas. On je stajao na gvozdenoj ogradi platforme.

– Napolje! Ovo je kraj! – odjekivalo je u ušima El Gata. Ta prokleta zvonjava, zašto već jednom ne prestane? Nije mogao više ništa pametno da smisli.

Granata je pogodila saon- vagon. El Gato i Rivas umalo nisu zbačeni sa platforme.

U velikim grupama ljudi su sa podignutim rukama koračali prema pešćanom bregu gde su se nalazili topovi.

Kristijano Valverde gledao je krvavo lice Rivas. Počeo je da se smeje. Da li je to bio smeh ludaka? Rivas mu više neće biti od pomoći. U stvari, niko više neće moći da mu pomogne, a pogotovu ovaj bedni seljak

koji je postao bandolero zato što je bio sit seljačkih poslova na njivama. Prokleti, smrdljivi jazavac! El Gatu nikad nije palo na pamet da je te ljude gurnuo u smrt. Oni mu ništa nisu značili. Služili su samo kao sredstvo da nešto postigne.

– Santa Marija! – prostenja El Gato. El Gato je poludeo pomisli Rivas.

– Zašto se ne moliš bogu, Rivas!

Rivas razrogači oči kada je u ruci El Gata ugledao revolver.

Međutim, pucanj je već prasnuo. Rivas je posrnuo i pao na pločnik. Bio je mrtav čovek.

– Mene nećete uhvatiti, vi đavoli! – riknu El Gato. – Ja ću živeti večno.

Kada su krenuli, kapetan Gamba je bio dovoljno pametan da otvori svoju torbu sa revolverima. Međutim, Končo je već imao sakriven revolver i držao ga je u ruci. Možda je njegova greška bila u tome što nije odmah pucao u Doka.

Kada je prasnuo pucanj Gamba je osetio kao da ga je neko udario u desni deo grudi. Nije bilo jako. Kao udarac pesnicom.

Dokovo olovo je pogodilo vođu bande kome je sada ispao pištolj iz ruke. Zatim je kliznuo iz sedla i pao kao vreća na zemlju.

Kapetan je počeo da se klati u sedlu. Gamba se uhvatio za ranu na grudima. I on je ispustio revolver. Banditi su videli sve. Galopirali su vičući divlje. Kugle su zviždale Doku oko ušiju.

Dok je uhvatio Gambu.

Vojnici su počeli da pucaju.

Vika bandita bila je već đavolski opasno blizu.

Banditima je izgleda već bilo dosta. Okrenuli su konje i nestali iz prostora dometa vojničkih pušaka. Stali su. Sa sobom su peneći i svog nepokretnog vođu. Izgleda da su nešto dogovarali. U svakom slučaju stigli su brže nego što on uspeo da stigne do vojnika. A tu je još bio i Gamba. Dok je čuo kako kapetan stenje. Znači, bio je živ.

Dok je ponovo napunio koltove. Odlučio je da što skuplje proda svoju kožu. Međutim, imao je jako malo izgleda da iznese živu glavu iz ovog okršaja.

Zatim je čuo topot kopita. Pogledao je iza sebe. Približavao se jedan jedini jahač. Poker Fred! Dok skoro nije verovao svojim očima.

Kockar je vodio Dokovog Miga. Viknuo je još izdaleka.

– Brzo, vraćaju se!

Banditi su galopirali. Bili su sve bliže.

Dok se vinu u sedlo konja čije uzde mu je dobacio Fred.

– Gamba je živ! – viknu Dok. – Moramo ga poneti.

– Samo nam još to treba – odvrati Fred. – To mi izgleda kao kad ja poklonim asove svom protivniku. Pa ti si lud!

Međutim, kockar je bio lud. Sagnuo se, uhvatio kapetana i povukao ga u sedlo svoga konja.

Banditi su pokušali još tri puta. Njihovi mrtvi druga ležali su na sve strane. Tada je izgledalo da su oduštili. Bar zasada. Nestali su između dva brega.

Fred je oprezno spustio ranjenog čoveka sa konja. Vojnici su ga prihvatili. Dok je sjahao.

– Mogu li sada da kažem hvala, amigo? – rekao je on.

– Nemoj se truditi – odvрати kockar.

Dok pokaza rukom kapetana, o kome su se brinuli vojnici. Ukazivali su mu pomoć.

– Prijatelj ljudi – promrmlja on. – Sa te strane te još nisam upoznao, Frede.

– Da li da ostanem pristojan, ili pak da kažem ono što mislim? – upita kockar.

– Popusti malo kragu, da se ne ugušiš – šalio se Dok.

– Kao prvo, ti bi mogao..

– Dobro, to prvo sam već razumeo.

– Drugo – nastavi Fred odmahnuvši rukom – to je bila najveća greška koju sam u životu učinio. Trebalo je jednostavno da pustim tog kućkinog sina da leži tamo i da mu banditi s apetitom pojedu džigericu. Što to nisam uradio kriv si jedino ti. Zato ti i želim da ti se „obećano” obavije oko vrata.

Kapetan Gamba je još uvek imao olovo u grudima. Bilo mu je slomljeno jedno rebro, ali mu je to i spasilo život. Ipak, kugla je morala da se izvadi inače bi rana inficirala i Gamba bi umro. Nijedan od Meksikanaca nije se osećao doraslim tom poslu. Dok ih je razumeo. Čoveku koji se usudi da to uradi i ako mu ne uspe, preći omča oko vrata.

– Ništa – reče Dok. – Ja ću to uraditi.

– Pa ti si stvarno lud – opomenu ga Fred. – Mi smo izbacili tog momka iz pakla rizikujući svoj život. Već samo to je bio takav poduhvat koji je ličio ne samo na glupost, nego na samoubistvo, amigo. A sada i ovo!

Možda je Fred bio u pravu. Međutim, Dok jednostavno nije mogao da stoji tu skrštenih ruku dok čovek umire. Bez obzira što posle toga mogu da mu stave omču oko vrata.

Kada je posle dosta napora izvukao olovo i podigao ga uvis. Meksikanci su radosno klikitali.

Te noći kapetan je dobio visoku temperaturu. Utrošili su svu vodu koju su imali kako bi ga hladili. Na svu sreću, ujutru više nije bilo groznice.

Još neko je nestao. Džudi Vajt i Poker Fred! To su primetili tek kasnije.

XI

Kristijano Valverde ležao je ispod vagona. Svakog trenutka ta đavol-

ska grdosija mogla je da se nagne i da ga prignječi. Bolje tako nego da padne u ruke generalu Sančezu.

Kristijano Valverde je morao još ranije znati koja mu je jedina šansa da preživi. Zato je i ubio hladnokrvno svog najbližeg saradnika.

Sada nije bilo nikog drugog ko bi se ovde sakrio.

El Gato je napravio rupu ispod komada drveta. Imao je dovoljno vazduha između cepanica.

Napolju je prestala pucnjava. Samo se ponekad čuo neki krik u daljini. A onda se sve utišalo.

Povremeno su se čuli glasovi, ponekad i koraci. Tu negde blizu. Valverde je bio zadovoljan sobom. On će biti oslobodilac Meksika! Nešto kasnije, ali on će se vratiti.

Bila su to maštanja El Gata mada mu je bilo jasno da se to nikada neće ostvariti. Bio je ljut na samog sebe. Međutim, to nije moglo ništa da izmeni. On je morao da drhti za svoj život kao kakva kukavica.

Jednom mu se čak učinilo da čuje glas generala Sančeza kada je neko riknuo:

– Tražite dalje! To kopile nije valjda odletelo u vazduh!

El Gato nije znao koliko dugo je ostao u svom skrovištu. U međuvremenu ga je savladao umor i on je zaspao. Povremeno su ga mučili užasni snovi, a zatim bi ponovo zaspao.

Kada se probudio osetio je da je žedan. I stomak je tražio svoje. Prošlo

je dugo vremena otkako nije jeo niti pio.

Da, možda, nije suviše rano da se pojavi?

El Gato jednostavno više nije mogao da izdrži u ovoj rupi. Nešto ipak mora rizikovati.

Za trenutak je oslušnuo. Imao je sat, ali je zaboravio da ga navije. Osim toga ovde je bilo jako mračno i on ne bi ni uspeo da vidi ništa.

A onda je došao trenutak kada je verovao da će se ugušiti. Morao je izaći odavde pa makar ga to koštalo života.

Polako je skidao jedan po jedan komad drveta sa sebe. Sada je već lakše disao.

Sunce, pomisli El Gato. Mora da je jako dugo ostao ovom čudnom skrovištu.

U stvari, sunce se nalazilo baš iznad njega. Voz je stajao kao i ranije. Međutim, El Gato nije video mrtve. Samo peščane humke. Zajednički grobovi. Ovde su pokopane sve njegove nade. Osetio je gorak ukus u ustima.

Jak topao južni vetar duvao je iz ravnice ovamo gore i nosio čitave oblake peska sa sobom.

Bilo je tiho, osim što je vetar fju-kao. El Gato je poverovao da je on jedini čovek na ovom svetu. Ali, bilo mu je jasno da to nije tako. Svuda unaokolo čekali su ga đavolski opasni, krvoločni psi. Kuda da krene? Njegovo lice je bilo poznato nadaleko. I mada je Sančez smatrao da je

on mrtav sigurno je ipak raspisana velika nagrada za njegovu glavu.

Setio se nekoga ko je već odavno nestao iz njegovih misli. Končita! Končita de Fausto. Ta mala je bila smrtno zaljubljena u njega. Ako je postojalo neko sigurno mesto gde bi duže mogao da ostane onda je to kod Končite.

Kristijano Valverde nije pomislio na njenog brata, Eliasa de Fausta.

* * *

– Eto nam nove nevolje – frknu Jang i pogleda ljutito u Doka kao da je on kriv što su nestali Fred i Džudi Vajt.

Dok je opsovao. Mora da se to dogodilo dok je on bio zauzet oko kape-tana Gambe. Dok je ipak bio ljut na samog sebe što kasnije nije pogledao gde se njih dvoje nalaze. Ipak i ko bi na to pomislio!

Gamba je pozvao Doka. Zbog gubitka krvi bio je slab i nije mogao da psuje glasno. Međutim, izraz njegovog lica je govorio dovoljno.

– Vi ste izvadili metak, senjor. Hvala vam.

– Ništa, kapetane – odvrati Dok.

– To je bila moja dužnost.

Gamba se nasmeja.

– O nečem drugom sam hteo da razgovaram s vama.

Dok je slegao ramenima i čekao. Međutim, Gamba nije pomenuo Freda i Džudi. Rekao je nešto drugo što je iznenadilo Doka.

– Dovedite te nitkove, naredniče.

– Da, kapetane! – odgovori narednik i pozdravi. Izgleda da je znao o čemu se radi. Izašao je i ubrzo se vratio. Vodio je dvojicu vojnika kojima su ruke bile vezane na leđima. Doku ni na kraj pameti nije palo šta ovo treba da znači.

– Ovaj prokleti bandit koji mu je smestio olovo u grudi želeo je da ima plavušu za sebe – objasni kapetan.

– Hteo je da je odvede.

To je bilo tačno. Končo je u početku hteo više, ali se na kraju složio s tim da uzme samo Džudi.

– Žena tvrdi da zna kod koga su sanduci sa zlatom – rekao je Gamba.

– Međutim, ja se pitam, kako to da je i Končo znao da je njoj poznata ta tajna? Dok odmahnu rukom.

– Kapetane – promrmlja on. – I ja sam to pitanje sebi već postavio.

– Jedan od ove dvojice momaka će nam dati odgovor na to pitanje – objasni Gamba.

Doku nije sve bilo jasno, ali je čuo.

– Možete dobrovoljno otvoriti usta i kazati šta znate, ili pak želite da naredim da vas tuku sve dok ne... – režao je Gamba ljutito.

– Ja stvarno nemam nikakve veze s tim, kapetane – reče jedan od njih dvojice plačnim glasom. Znao je šta ga čeka. Pokazao je glavom čoveka pored sebe. – To pitajte njega, kapetane.

Gamba se ljutito osmehnuo.

– Hoćeš li da najpre budeš smrtno isprebijan pa tek onda da otvoriš usta, Pedro! – opomenu ga on.

Momak je prebledeo kao krpa. Nije bio od onih najhrabrijih, primetio je Dok.

– To... to je bio moj brat, kapetane.

Odjednom je prestao da govori. Bila je to neka vrsta priznanja ali samo do polovine. Doku to nije bilo dovoljno da nešto preduzme, a ni kapetanu.

– Dakle, vaš brat? – upita kapetan.

– On je u bandi koju je vodio Končo, zar ne?

– On je mrtav. Video sam kako je juče upucan – reče Pedro.

– To ste vi saznali od Korteza batinama, zar ne? – upita kapetan Gamba. – Hajde, istinu na videlo, ti pasji sine!

Pedro je klimnuo glavom. Doku je sada već sve bilo jasno. Njih dvojica su imali naređenje da ubiju Korteza. Pedrov brat je pripadao bandi koju je vodio Končo. A Končo je hteo da sazna šta to meksikanska konjica traži ovde daleko na jugu gde nije bilo bandolerosa. Ipak je to bilo čudno!

Pedro je izgleda učinio malu uslugu svom bratu, a Končo je tu bio umešan. Sam đavo će znati šta su oni njemu obećali. Tek, on je od Korteza doznao sve pre nego to su mu zadali udarac koji ga je poslao na onaj svet.

Dok se kolebao na koga sada treba da bude ljut. Na tog pasjeg sina koji se zvao Pedro i koji je mučio Korteza i do kraja ga ubio ili pak na kapetana Gambu koji je izdao naređenje da se

Kortez ubije. Užas! Ubijaju kad im se prohte.

– Znači, Kortez je mrtav, kapetane? – upita Dok. Gamba ga pogleda ozbiljno.

– Zar to niste znali, senjor? – upita on. – Mislio sam da ste pametniji.

I tebe sam ja spasio rizikujući svoj život, prokleta prljava svinjo pomisli Dok.

– Njih dvoje će pokušati da nas nadmudre – rekao je Gamba. Bilo je jasno na koga misli. Fred i Džudi. Kockar svakako neće propustiti tu priliku. Ukoliko je veći ulog, utoliko je veći dobitak. Međutim, ovog puta se kockao sa svojim sopstvenim životom. Ostaje nada da to Fred zna.

– Vi ste suviše slabi da biste se popeli u sedlo, kapetane – rekao je Dok.

Gamba je pogledao u njega. Zatim je naredio pokazujući rukom prema Pedru i drugom čoveku.

– Upucajte ih, naredniče!

Pre nego što su krenuli, sahranili su mrtve. I bandite! Njih su stavili ispod zemlje u zajedničku grobnicu.

Gamba je bio čovek izuzetne snage. Čak i prema samom sebi je bio surov. Kada je osetio da više ne može da ostane uspravno na konju, naredio je da ga vežu.

XII

Rano ujutru Končita se probudila. Neko je kucao na vratima. Obukla je kućnu haljinu i otvorila. Pred njom je stajao Elias.

– Da li sam te probudio, sestro? – upitao je on podrugljivo.

– Pa, zar ne vidiš da jesi?

Ljutilo ju je to što se Elias tako ponaša. Već je bila po mislila da je sada među njima sve u redu i da su se pomirili. Ipak, nije bilo tako.

Elias je seo. Tražio je da mu donese tekilu. Končita je donela bocu. Ona je primetila da Elias u poslednje vreme dosta pije.

Njegove stegnute usne su jasno govorile da još uvek nije preboleo njen moralni pad.

Končita je pomislila na to da se brani, ali nije znala kako. Sa bratom nije mogla razumno da razgovara. Između njih se nalazio ogroman jaz, to je ona osećala.

– Da ne zaboravim da ti kažem – reče on. – Sigurno si čula šta se dogodilo sa tvojim voljenim čovekom?

Devojka je ćutala. Stavila je kafu na sto i prišla šporetu, da pripremi bratu doručak.

– Kakve su to vesti, Elias? – upita ona najzad preko ramena.

– El Gato je gotov. Najzad je dolijao taj kućkin sin! Končiti je skoro ispao tiganj iz ruke.

– Nije – prošaputa ona. – Ne, Elias, kaži mi da lažeš!

– Govorim istinu – odvrati on. – U San Sebastijanu se uveliko priča o tome, General Sančez je strahovito potukao te vaške. El Gatov voz je odleteo u vazduh. Mrtvih je bilo na sve strane. Regularna vojska je pucala topovima na bandite.

– A Kristijano? – upita Končita.

– Mora da se nalazio među mrtvima.

Elias je uživao u njenom bolu. Izmenio se. Ranije je patio kada je i ona patila.

– Ne znam, Elias. Ne verujem u to. Osećam da je on još uvek živ, brate.

– Ti si luda. Nemaš pameti, to je jasno!

Uzeo je šoljicu sa kafom. Bio je umoran. Ipak, bio je zadovoljan. To prokleta kopile El Gato, bilo je mrtav. Pre ili kasnije Končita će to morati da shvati. A onda će joj oprostiti što je načinila tu glupost i otišla sa El Gatom.

Elias je jeo sa apetitom. Nije mu ni na kraj pameti palo da pogleda u svoju sestru koja je čučala u jednom uglu sobe i tiho jecala.

A onda se odjednom na vratima pojavio neki gringo.

Elias je zbunjeno gledao u cev njegovog revolvera. Nije mogao da se seti da je ikada ranije u životu sreo tog Amerikanca.

– Šta to treba da znači, pljačka ili nešto drugo, senjore? – upita Elias. U njegovom pojasu još uvek se nalazio revolver, ali taj probisvet na vratima je svakako imao prednost.

Poker Fred je koraknuo napred. Iscerio se. Iza njegovih leđa nalazila se neka žena. Elias se prisetio. Pa to je ona prostitutka sa kojom je živeo El Gato. Zbog nje je Končita morala da napusti krevet El Gata.

– Da li smo na pravom putu, slatka devojčice? – upita kockar nežnim glasom.

– To je on! – ciknu Džudi.

Končita pogleda Amerikanku. Prosto nije verovala svojim očima. Zatim su njene oči sevnule. Pomislila je, ako je Amerikanka u životu onda je i Kristijano među živim ljudima!

– Šta želite, senjor? – upita Elias mirnim glasom. Njemu se učinilo da je opasnija Amerikanka nego čovek sa revolverom u ruci. Samom sebi nije mogao da objasni zašto.

– Sanduke sa zlatom! – ciknu Fred. Kratko, jasno i glasno. Vrdanja nema.

– Ne znam o čemu vi to govorite, senjor – odvrati Elias i odmahnu glavom.

– U redu – reče Fred. – Biću malo jasniji. Mis Vajt vas je videla one noći kada ste se tajno šunjali za El Gatom da bi saznali gde je sakrio zlato.

– Senjorita se prevarila, senjore.

Fred se osmehnuo. Odmah je osetio da je to momak koji blefira. Isto kao i oni koji su sedeli s njom za stolom za igranje pokera.

– Hajde, hajde, dečko! – opomenu ga on blagim glasom – Tebi se neće ništa dogoditi.

Tragovi Poker Freda i Džudi Vajt videli su se jasno. Međutim, njihova prednost je bila velika. Dok i kapetan Gamba su se nadali da u tom grmu leži zec i da će tu negde naići na rešenje zagonetke.

Gamba je bio snažan i žilav. Ipak, posle šest sati jahanja, morao je da poklekne. Pre toga je već dvaput pao u nesvest. Samo uže ga je držalo na konju.

Dok je naredio da sa odvežu i da ga stave na jedan pokrivač.

Posle nekoliko minuta Gamba je otvorio oči.

– Da li se to vama dopada ili ne, kapetane – reče Dok odlučnim glasom – ja sam odlučio da požurim sa svojim ljudima. Ne želim da zakašnim na glavnu predstavu. Izgleda da je senjorita nanjušila glavni trag i ona će sa tim đavolskim Fredom naći zlato, a mi ćemo ostati praznih šaka. Dok mi stignemo oni će već biti iza sedam dolina i sedam bregova.

– Ne! – frknu Gamba. – Vi ostajete sa nama.

– Mi ćemo odjahati! – viknu Dok ostrim glasom. – Niko nas u tome ne može sprečiti.

Sahranili su dvanaest vojnika. Ipak, bilo ih je još da se suprostave Amerikancima.

– Moj prvi metak pogodiće vas u srce, kapetane! – zapretio je Dok.

– Ja sam vam već dvaput spasio život, vidim da to vama ništa ne znači. A i ona druga polovina vaših vojnika bi sada grizla travu da ja nisam pomogao.

Gamba je uzdahnuo. Oni oko njega su se već uplašili da će opet pasti u nesvest.

Jang je dao znak rukom svojim drugarima. Okrenuo se prema vojnicima.

– Dole oružje! – grmnu on. – I, ruke uvis, momci. Inače, dobićete olovo u lobanje!

Meksikanci su se zbunili. Samo je narednik oklevao i nije poslušao ono što mu je naređeno. Međutim, tu je bio gorostasni Vin. Njegova pesnica je fijuknula kroz vazduh i narednik je istog trenutka krenuo u zemlju snova. Onesvestio se.

– Rasterajte konje! – naredi Dok. Hteo je da spreči tu nevolju da Meksikanci pođu u poteru za njima.

Konji Meksikanaca nestadoše u daljini.

– Užjašite i napred! – komandovao je Dok.

Nestali su sa mesta gde su se nalazili vojnici. Bili su dosta brzi da ih ne stignu kuršumi vojnika koji su počeli da pucaju.

– E, ovo smo dobro uradili – reče Slim. – Samo ne znam gde da nađemo tog prokletog kućkinog sina koji...

– Ja znam – prekide ga Dok.

Njemu je sada sve bilo jasno. Elias de Fausto! Njegova hacijenda je tu negde blizu. Samog sebe je proklinjao zašto se toga nije već ranije setio.

Ljudi se zgledaše. Nisu mu verovali.

– Otkad ti to znaš, amigo? – upita Vin.

– Mislim da znam – odgovori Dok.

– I kaži nam kod koga se nalaze ti sanduci sa zlatom, kako ti to pretpostavljaš? – frknu Jang.

– Taj čovek zove se Elias de Fausto – promrmlja Dok. – Mislim da je to osveta zbog onoga što je El Gato učinio njegovoj sestri.

* * *

Elias de Fausto je pogledao u Amerikanca. Nije mogao da oceni šta se krije iza tog bezizraznog lepog lica. Nije valjda došao da mu uzme taj novac koji je on ukrao El Gatu?

Kada je Kastro oslobodio El Gata iz zatvora Elias je krišom pratio vođu pobune. Nije se mnogo iznenadio kada je taj kojot izašao sam iz pećine u kojoj je sakrio zlato. I, Elias je računao na to da će El Gato krenuti ubrzo u pakao gde mu je i mesto. Bilo mu je čudno što su se sanduci sa zlatom još uvek nalazili u pećini kada je nekoliko dana kasnije navratio da vidi da li je El Gato nekim tajnim dogovorom uspeo da naredi svojim ljudima da sanduke premeste na neko drugo mesto.

Elias je sam prebacio blago u jedno drugo sklonište. Tamo je trebalo da ostane dok se vremena ne smire, a onda je on nameravao da te teške sanduke sa zlatom prebaci na svoju hacijendu. Sada su sanduci ležali jedva koju stopu ispod zemlje. Zakopani da čekaju dan kada će doneti sreću onom ko ih iskopa.

– Ne znam ništa o zlatu, senjore – reče Elias. – Možda je to senjorita izmislila i želi da vas vuče za nos.

Fredu je odmah bilo jasno. Batina ma od ovog momka neće ništa saznati. Mora pokušati na neki drugi način!

– Izvadi polako metke iz tvog revolvera i stavi ih na sto, amigo – reče Fred. – Kaži tvojoj sestri da ne dira pušku koja se nalazi pored zida! Inače, može se svašta dogoditi. Pogotovu ne bih želeo da povredim jednu tako lepu devojkicu.

Elias je poslušao. Izvadio je metke iz revolvera i stavio ih na sto.

– Vрати ga sada u futrolu! – naredi Fred.

– Ovo je neka zabluda – reče Elias, vraćajući revolver. – Smešna stvar!

– Pokazaćeš nam put do mesta gde se nalazi zlato! – reče kockar. – I bez ikakvih trikova, molim! Krećemo, amigo!

Fred se okrenuo nazad. Džudi je bila podigla revolver. Uskoro je prasnuo pucanj, a odmah potom, još jedan.

Prvo je pao kockar, da bi se odmah za njim srušio čovek koji se pojavio na ulazu.

Elias de Fausto je gledao u čudu, ne shvatajući šta se događa...

– Ja sam ubila El Gata, tu svinju – reče Končita tiho, držeći pušku koja se još dimila. Odmah zatim ju je bacila na pod.

To je iskoristila Džudi i uperila revolver u Eliasa.

– Hade sada, odvedi me do zakopanog blaga. Ako me budeš prevario provešćeš se kao ovo kopile! – prosiktala je.

* * *

Dok i njegovi ljudi krenuli su prema hacijendi Eliasa de Fausta.

Dok je prvi ušao u kuću. Ugledao je Končitu i dva leša. El Gatov i Fredov. ne govoreći ništa pokazala je rukom prema vratima.

Brzo su izašli napolje i ugledali plavokosu Amerikanku i Eliasa, a oko njih vojnike. Džudi Vajt je shvatila da nije imala nikakvu šansu protiv vojnika kapetana Gambe. Prosto je uletela u njihove ruke.

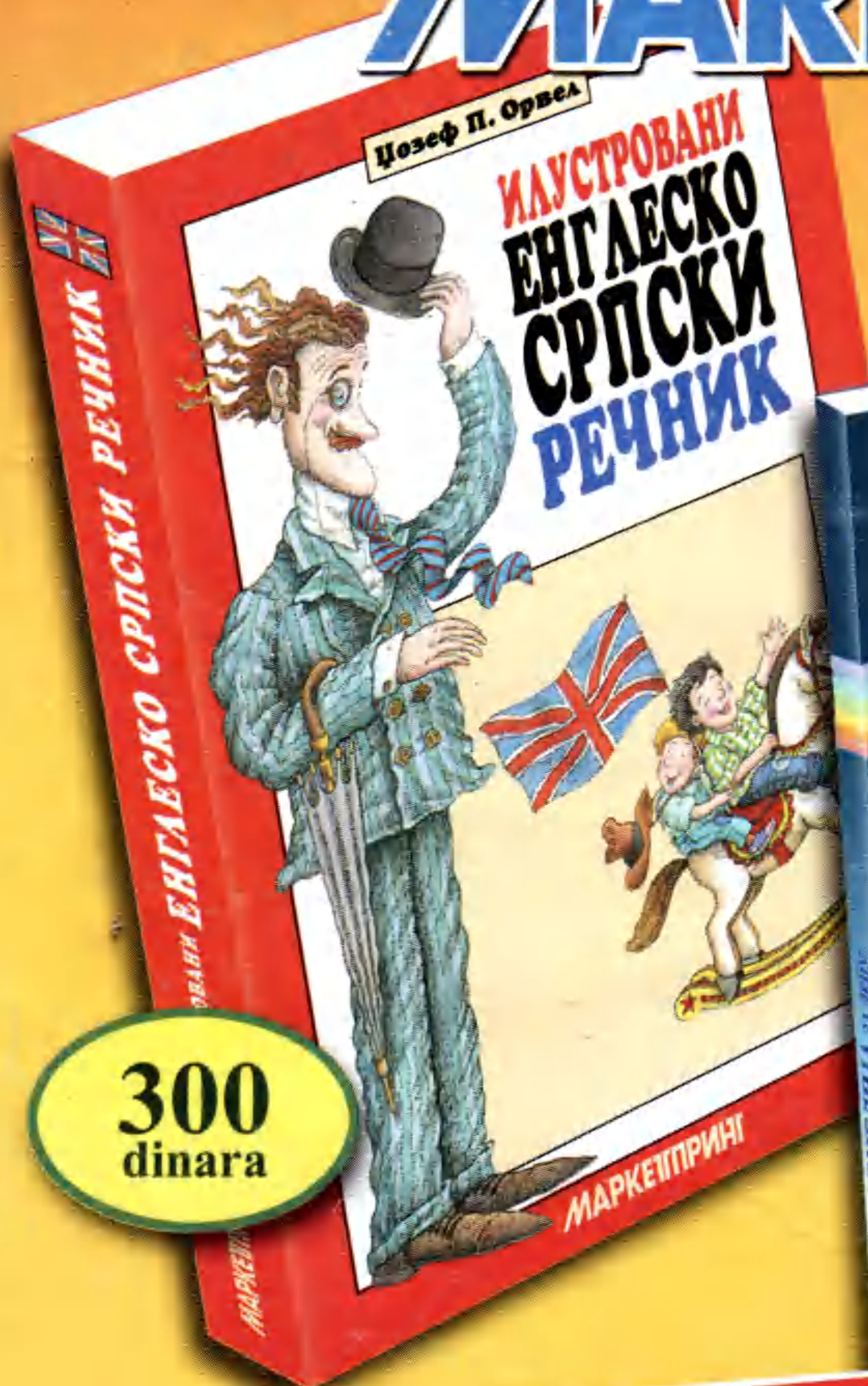
Perez će najzad dobiti zlato koje mu je poslao Vašington.

Nebo se razvedrilo nad ovim krajem Meksika, pomisli Holidej.

Dok je odahnuo zadovoljno i zabacio svoj šešir unazad. Uzjahao je Miga, milujući ga i krenuo lakim kasom, gonjen svojim nemirima, nekud u daljinu.

KRAJ

MARKETPRINT

Poštarina uključena u cenu!

Detaljnije informacije:

telefon: 021 443 400

telefaks: 021 6331 067

mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad
Đorđa Zličića 34

ISSN 0353-0000

